Revista Numărul 24, Februarie 2012

ANNISAA

Frumuseţe & Valoare

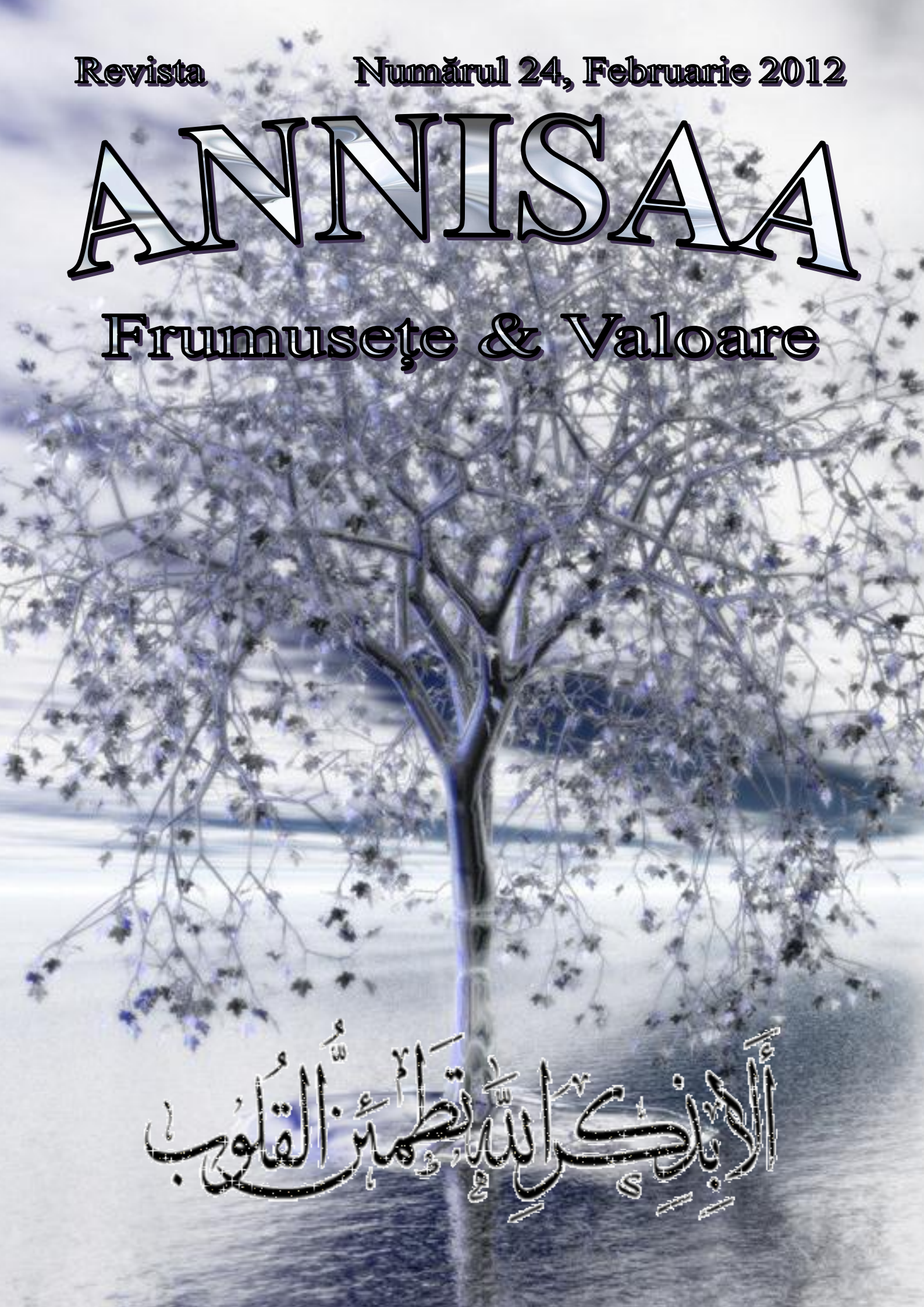

Din paginile revistei

Femei demne de urmat

Pagina 10

Tăfsir Surat Alam Naşrah – Surat Aş-Şarh

Pagina 13

Când Sunna este mai bună decât Fard

Pagina 16

Sunna privind salutul în Islam

Pagina 18

Supremaţia inconfundabilă

Pagina 24

Numele şi Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala

Pagina 33

Profetul Hud, aleihi sallam

Pagina 35

Bilqis (regina din Sheba)

Pagina 42

Răbdarea – As-Sabr (الصبر)

Pagina 46

Bucură-te de viaţă

Pagina 54

Ingredientele unei căsătorii fericite

Pagina 58

Oglinda credinţei în societatea contemporană

Pagina 66

Puterea din spatele cuvintelor

Pagina 73

Enigmaticul Egipt

Pagina 75

Anotimpul rece şi întâmplările neprevăzute

Pagina 79

Bucătăria cehă

Pagina 82

Dicţionar al termenilor islamici

Pagina 89

Reguli transliterare

Pagina 93

Redacţia Annisaa

Gabriela Guettat
Redactor Şef

Gabriela Gharabli
Redactor Şef Adjunct

Yasmin Dorina
Tehnoredactor

Umm Omar
Redactor

Mariam Oana
Redactor

Umm Raschid
Redactor

Alya Iacob
Redactor

Umm Mariya
Redactor

Ionela Noour
Corector

Colaboratori

Alexandra Puriș
Mioara Ghiniam
Munir Karim

Adresa de email a Revistei Annisaa
revista_annisaa@ymail.com

Adresa site-ului oficial
al Revistei Annisaa
www.annisaa.ro

Adresa blogului Revistei Annisaa
http://revistaannisaa.blogspot.com/

Vă propunem să citiţi, inshaAllah,
în acest număr, articole care vă vor aduce,
în continuare, noi acumulări ale culturii Islamice.
Sperăm că veţi profita din plin de timpul
de care dispuneţi, încercând să asimilaţi
cât mai multe din aceste articole, fiind un
„avant-goût" înainte de extraordinarul
număr 25, număr care aniversează cei doi ani
de la apariţia epustuflantă a Revistei Annisaa,
ce v-a stat şi vă va sta la dispoziţie
pentru a învăţa cât mai bine adevărul
despre Islam, deci, cu alte cuvinte, despre
minunata noastră religie, aşa cum a fost ea
transmisă de către Profetul Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam.

Gabriela Guettat

Surat Al-Kahf

(Meccană [69]; 110 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Şi fii răbdător împreună cu aceia
care-L cheamă pe Domnul lor dimineaţa
şi seara, dorind Faţa Sa! Şi nu întoarce ochii tăi
[pentru alţii] de la ei, râvnind la podoaba vieţii
din această lume şi nu te supune celuia
căruia i-am făcut inima nepăsătoare
faţă de pomenirea Noastră, care urmează
poftei sale şi ale cărui fapte sunt în deşert.

Cu adevărat, toată închinarea şi slăvirea I se cuvin numai lui Allah subhanahu wa ta'ala, numai pe El Îl adorăm, numai la El căutăm îndrumare şi numai Lui Îi cerem iertare; numai la El găsim scăpare şi adăpost împotriva răului din noi şi a răului din acţiunile noastre. Pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala îl călăuzeşte, nimeni şi nimic nu îl poate duce în rătăcire, iar pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala îl rătăceşte, nimeni şi nimic nu îl poate aduce pe Calea cea Dreaptă. Mărturisim că nu I se cuvine adorarea decât numai lui Allah subhanahu wa ta'ala, Unicul şi Singurul şi că Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, este Robul şi Trimisul Său!

Redacţia Annisaa

Încurajaţi prin cuvinte frumoase,
pentru a fortifica sufletul
şi cereţi prin dua:
„O, Allah! Îndepărtează această suferinţă!
O, Stăpânul lumilor, adu însănătoşire,
pentru că Tu eşti Vindecătorul! Nu există alt
leac, afară de puterea Ta. Redă-le sănătatea,
fără să mai rămână urmă de boală!”
Amin, Amin, Amin!
Atunci când un om se plângea de un rău, Profetul,
salla Allahu aleihi wa sallam, îi spunea:
„Pune mâna pe locul care te doare şi spune
«Bismilleh!» (de 3 ori), apoi spune:
«Caut adăpost la Allah şi în Măreţia Lui de răul
pe care-l simt şi care mă apasă!»” (de 7 ori)

Fie ca Allah Preaînaltul să îi vindece pe toţi
fraţii şi surorile noastre care suferă
de orice fel de durere!
Amin!

~ Un bun musulman nu îşi uită niciodată
fraţii şi surorile care sunt în suferinţă. ~

Redacţia Annisaa

~ Femei demne de urmat ~
Soţiile Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

~ de Gabriela Gharabli ~

Juwayriyya bint Harith, radhi Allahu anha, s-a căsătorit cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, în anul 5 d.H., atunci când el a avut 58 de ani, iar ea 20, nu la mult timp după căsătoria cu Zaynab bint Jahsh, radhi Allahu anha.

În luna Shaban a anului 5 d.H., Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a primit vestea că oamenii din Banu Mustaliq, în frunte cu Harith ibn Abu Dhirar, se pregăteau să-i atace. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, cu o armată puternică, a ieşit pe neaşteptate în calea lor; astfel, la Muraisi, a avut loc o luptă între musulmani şi cei din Banu Mustaliq. În urma victoriei musulmanilor, aproximativ 200 de familii au căzut în captivitate, iar valorile lor au fost luate ca pradă de război.

Printre cei captivi, luaţi după acest atac, a fost şi frumoasa Juwayriyya, numele ei originar fiind Barra, fiica lui Al-Harith, conducătorul tribului Banu Mustaliq. Ea s-a temut că, dacă se va afla cine este ea, musulmanii vor cere o răscumpărare exorbitantă pentru eliberarea ei în condiţii de siguranţă.

După ce musulmanii au revenit în Medina, aducând cu ei prizonierii şi prada de război, ea a cerut să se întâlnească cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, sperând că el, salla Allahu aleihi wa sallam, o să o ajute să prevină acel lucru de care ea se temea.

Văzând frumuseţea ei, Aisha, radhi Allahu anha, nu a fost încântată ca ea să se vadă cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Însă ea a insistat şi, în cele din urmă, i s-a permis să se întâlnească cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi a fost condusă la el, salla Allahu aleihi wa sallam, în timp ce Aisha, radhi Allahu anha, era de faţă. După ce a terminat de vorbit, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a gândit un moment, apoi a întrebat-o:

„Pot să-ţi spun ceea ce ar fi

mai bine decât aceasta?"

Apoi a cerut-o în căsătorie, iar ea a acceptat imediat. Cu toate că Juwayriyya, radhi Allahu anha, a fost tânără, frumoasă şi de neam nobil, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a gândit, de fapt, cum să îi salveze, atât pe ea cât şi pe tribul ei, de o soartă ruşinoasă.

Prin căsătoria cu Juwayriyya, radhi Allahu anha, oamenii din tribul Banu Mustaliq puteau să intre în Islam cu onoare şi cu umilinţa înfrângerii lor recente ştearsă şi, astfel, ei nu ar mai fi considerat necesar să se angajeze într-un război de răzbunare, până când una din cele două părţi să fie anihilată.

De îndată ce căsătoria a fost anunţată, toţi prizonierii din Banu Mustaliq au fost eliberaţi şi toată prada de război a fost returnată, pentru că ei erau acum rude prin alianţă cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Aisha a spus odată despre Juwayriyya bint Harith, radhi Allahu anhuna:

„Eu nu cunosc nicio femeie care să fi fost o binecuvântare mai mare pentru poporul ei decât Juwayriyya bint Harith."

După căsătorie, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a schimbat numele din Barra în Juwayriyya, ea, radhi Allahu anha, trăind o viaţă plină de evlavie şi cu frică de Allah subhanahu wa ta'ala.

Juwayriyya a relatat că Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a ieşit din camera (casa) sa dimineaţa, în timp ce ea era atentă la Rugăciunea de dimineaţă, în locul ei de adorare. El s-a întors înainte de amiază şi ea încă stătea acolo. El (nobilul Profet, salla Allahu aleihi wa sallam) i-a spus:

«Ai rămas în acelaşi loc, de când am plecat?»

Ea a spus:

«Da.»

Astfel, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, spuse:

«Am recitat patru cuvinte de trei ori de când te-am lăsat şi dacă acestea vor cântări mai mult decât ceea ce ai recitat tu, încă de dimineaţă, atunci acestea le vor depăşi şi (aceste cuvinte) sunt:

«Sfânt (Măreţ) fie Allah şi mulţumirile I se cuvin Lui, conform numărului creaţiei Sale, şi conform mulţumirii Lui, Unicul, şi conform greutăţii Tronului Său, şi conform cernelii cuvintelor (folosită la înregistrări) (pentru mulţumirea Lui).»"

(relatat de Muslim)

Ceea ce ni se aminteşte şi în următorul verset:

„Spune: «Dacă marea ar fi cerneală pentru [scrierea] cuvintelor Domnului meu, marea s-ar

isprăvi înainte de a se isprăvi cuvintele Domnului»”

(Surat Al-Kahf, 18:109)

De la ea, radhi Allahu anha, avem 6 relatări profetice povestite de ea.

Juwayriyya, radhi Allahu anha, a fost căsătorită cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, timp de 6 ani, până la moartea lui, şi apoi a mai trăit 39 de ani, murind în anul 50 d.H., la vârsta de 65 de ani, Rugăciunea de înmormântare fiind oferită de Marwan ibn Hakam, guvernatorul oraşului Medina.

Allah subhanahu wa ta’ala să fie mulţumit de ea!

Allahu Alam

Tăfsir Surat Alam Naşrah – Surat Aş-Şarh

de Ibn Kathir

Capitolul 94 - revelat în Mecca

~ tradus de Umm Omar ~

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ (١) وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ (٢)
ٱلَّذِىٓ أَنقَضَ ظَهْرَكَ (٣) وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ (٤)
فَإِنَّ مَعَ ٱلْعُسْرِ يُسْرًا (٥) إِنَّ مَعَ ٱلْعُسْرِ يُسْرًا (٦)
فَإِذَا فَرَغْتَ فَٱنصَبْ (٧) وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَٱرْغَب (٨)

*Bismilllehi_rra**h**maani_rra**h**iim*

1. Aalem neşra**h**_leke **s**adrak
2. We ue**d**a**'a**nee **'aa**nke uizrak
3. Elledhiii aanqa**da** **dh**ahrak
4. We rafe**'a**nee_leke dhikrak
5. Feiinne me**'aa**_l**'au**sri yusraa
6. Iinne me**'aa**_l**'au**sri yusraa
7. Feiidhee feraghte feen**s**ab
8. We iilaa rabbike feerghab

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Oare nu ţi-am deschis ţie pieptul
2. Şi nu am îndepărtat de la tine povara ta,
3. Care-ţi apasă pe spinare?
4. Şi nu am înălţat pomenirea ta?
5. Alături de greu vine şi uşorul!
6. Alături de greu vine şi uşorul!
7. Iar atunci când vei termina, trudeşte,
8. Dorindu-L pe Domnul tău!

Semnificaţia deschiderii pieptului

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„1. Oare nu ţi-am deschis ţie pieptul",

însemnând:

„Nu am deschis Eu pieptul

pentru tine?”

iar aceasta semnifică: l-am luminat şi l-am făcut mai spaţios, mai vast, mai larg. Aceasta este aşa după cum Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„De voieşte Allah să călăuzească pe cineva, atunci îi deschide pieptul pentru Islam, iar dacă voieşte să ducă pe cineva la rătăcire, atunci îi face pieptul îngust şi închis, ca şi cum s-ar căzni să se urce în cer. Astfel trimite Allah osânda asupra acelora care nu cred.”

(Surat Al-’An’am, 6:125)

În acelaşi mod în care Allah subhanahu wa ta’ala a deschis pieptul, tot astfel El, Preaînaltul, a făcut şi Legea Sa vastă, răspândită peste tot, uşor de urmat, lipsită de greutate sau dificultate.

O discuţie asupra favorurilor lui Allah subhanahu wa ta’ala pentru Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

Cu privire la cuvintele lui Allah subhanahu wa ta’ala:

„2. Şi nu am îndepărtat de la tine povara ta”,

aceasta înseamnă:

„Pentru ca Allah să-ţi ierte păcatele tale, cele care au fost şi cele care vor veni, să-şi împlinească binefacerea Sa asupra ta şi să te călăuzească pe un drum drept.”

(Surat Al-Fath, 48:2)

„3. Care-ţi apasă pe spinare?”

«Al Inqad» semnifică sunetul. Mai mulţi Salafi au spus, cu privire la cuvintele lui Allah subhanahu wa ta’ala: „3. Care-ţi apasă pe spinare?” că semnifică „povara care te apasă greu”.

Înălţarea pomenirii Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam

Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„4. Şi nu am înălţat pomenirea ta?”

Cu privire la aceasta, Mujahid a spus:

„Eu (Allah) nu sunt pomenit fără ca tu (Mohammed) să fii pomenit împreună cu Mine: «Mărturisesc că nu există alt dumnezeu demn de adorare cu excepţia lui Allah şi că Mohammed este Mesagerul Său.»”

(At-Tabari, 24:494)

Iar Qatada a spus:

„Allah a înălţat pomenirea lui (a Profetului Mohammed) atât în această viaţă, cât şi în Viaţa de Apoi. Nimeni nu ţine o predică, nu face mărturisirea de credinţă (Sheheda), sau se roagă (Salah) fără a spune:

«Mărturisesc că nu există alt dumnezeu demn de adorare cu

excepţia lui Allah şi că Mohammed este Mesagerul Său.»"

(At-Tabari, 24:494)

După greu vine şi uşorul?

Cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„5. Alături de greu vine şi uşorul!"

semnifică faptul că Allah subhanahu wa ta'ala ne informează că urmează şi o uşurare a poverii şi subliniază aceasta prin repetiţie.

Porunca de a-L pomeni pe Allah subhanahu wa ta'ala în timpul liber

Spune Allah subhanahu wa ta'ala:

„7. Iar atunci când vei termina, trudeşte, ~ 8. Dorindu-L pe Domnul tău!",

semnificând: atunci când musulmanul îşi termină treburile şi sarcinile sale zilnice şi se rupe de rutină, poate face acte de adorare din abundenţă, cu devotament şi cu intenţia de a-L mulţumi pe Allah subhanahu wa ta'ala.

Similar cu aceasta, este relatat într-un hadith autentic, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Nu se efectuează Rugăciunea atunci când mâncarea este servită, nici când cele două lucruri impure - najias (fecalele şi urina) aduc o presiune asupra persoanei."

(Muslim, 1:393)

De asemenea, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Dacă a început Rugăciunea şi cina este servită, atunci începeţi cu cina."

(Fath Al-Bari, 9:498)

Mujahid a spus cu privire la versetele:

„7. Iar atunci când vei termina, trudeşte, ~ 8. Dorindu-L pe Domnul tău!":

„Atunci când ai terminat ce ai avut de făcut şi te pregăteşti pentru Rugăciune, atunci să te ridici pentru Domnul tău."

(At Tabari, 24:497)

Acesta este sfârşitul Tăfsirului Surei Alam Naşrah, şi toate laudele şi mulţumirile I se cuvin lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Allahu Alam

Când Sunna este mai bună decât Fard

Sheikh Ibn Uthaymin, radhi Allahu anhu
Sharh Riyad As-Salihin
~ tradus de Umm Rasheed ~

Anas, radhi Allahu anhu, a relatat că, trecând pe lângă nişte copiii, i-a salutat. Apoi a spus:

„Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să facă la fel."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Sunna este să întâmpinăm cu *Salam* (salutul islamic: «As salam aleykum wa rahmatullahi wa barakatuh»), pe oricare musulman pe care îl întâlnim, chiar dacă persoana este mai tânără decât noi înşine. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să înceapă cu *Salam*, oricând întâlnea pe cineva, în vreme ce el era cel mai important între oameni.

Deci, întâmpinând cu *Salam*, pe cei pe care îi întâlneşti, vei câştiga hasanat şi nu numai:

1. Urmezi Sunnah Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam.

2. Este o ocazie pentru tine, de a răspândi din Sunnah Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care, din păcate, este adesea neglijată de către musulmani.

Este binecunoscut faptul că a reînvia Sunna, care a fost delăsată, aduce de două ori răsplata – o dată pentru împlinirea acelei fapte şi încă o dată, pentru reînvierea acelei Sunna.

3. Vei da motiv acelei persoane pe care tu ai salutat-o, pentru că răspunsul la *Salam* este Fard; astfel, tu vei fi motivul pentru care această persoană va împlini o acţiune obligatorie.

Iată cum, din aceste motive, a întâmpina cu *Salam*, este mai important decât răspunsul la *Salam*, chiar dacă răspunsul este Fard (obligatoriu), deoarece, astfel, obligaţia devine dependentă de Sunna. Deci, împlinirea Sunnei este mai bună decât Fard.

Aceasta este o tematică ce poate provoca puţină confuzie, cum ar fi între unii savanţi, deoarece există unanimitate în opinia că Fard este mai bun decât Sunna – de pildă, cele două ra-

kaat ale Rugăciunii Fajr, sunt mai bune decât cele două rakaat (voluntare) de dinaintea lor, pentru că acestea sunt obligatorii, în vreme ce celelalte două sunt Sunna. În cazul de faţă, însă, Sunna de a întâmpina cu *Salam*, este mai bună decât răspunsul la aceasta, pentru că răspunsul la ea este dependent de iniţierea ei.

Allahu Alam

Sunna privind salutul în Islam

~ tradus de Alya Iacob ~

Salutul are o importanţă deosebită pentru musulmani. Este relatat în «Sahihen» (cele două culegeri de ahadith) că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel mai bun în Islam este acela care îi hrăneşte pe alţii şi acela care îi salută atât pe cei pe care îi cunoaşte, cât şi pe aceia pe care nu îi cunoaşte.”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Allah l-a creat pe Adam, cu o înălţime de 60 de coţi. Când l-a creat, i-a spus:

«Mergi şi salută acel grup de Îngeri şi ascultă ce îţi răspund ei, pentru că acesta va fi salutul vostru şi al urmaşilor voştri.»

Astfel, Adam le-a spus Îngerilor:

«As salam aleykum! (pacea fie asupra voastră).»

Şi ei au răspuns:

«Wa aleykum salam wa rahmatullah! (fie ca pacea şi Mila lui Allah să fie asupra ta).»

Apoi au adăugat:

«Wa barakatuh! (şi binecuvântarea Sa).»”

(relatat de Bukhari)

Tot în «Sahihen» este menţionat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus companionilor, radhi Allahu anhum, să răspândească salutul între ei, pentru că acest lucru îi va face să se iubească şi mai mult; şi nu vor intra în Paradis până când nu îşi vor completa credinţa, şi aceasta va fi numai atunci când vor ajunge să se iubească unii pe alţii:

„Nu veţi intra în Paradis, până când nu veţi crede, şi nu veţi crede până când nu vă veţi iubi unul pe altul. Să vă spun un lucru pe care dacă îl veţi face vă veţi iubi unul pe altul? Trimiteţi-vă salutul de pace unii altora.”

(relatat de Muslim)

Aceste principii de bază includ bunătatea şi tot ceea ce cuprinde aceasta. Este relatat într-un hadith autentic:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a trecut pe lângă un grup de tineri şi i-a salutat cu *pace*.”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Să salutăm femeile

Asma bint Yazid, radhi Allahu anha, a relatat că:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a trecut prin moschee într-o zi. Un grup de femei stătea acolo. El a salutat, însoţindu-şi gestul cu mâna."

(relatat de Abu Dawud 5204, Ibn Majah 3701)

Sahl ibn Sa'd, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Printre noi era o femeie care avea obiceiul să pună sfeclă într-un vas şi să adauge la ea orz măcinat. Ea le fierbea împreună. Când ne întorceam după ce făceam Rugăciunea de vineri, noi o salutam, iar ea ne oferea de mâncare."

(relatat de Bukhari)

Saida Umm Hani, radhi Allahu anha, a relatat:

„Când Mecca a fost cucerită, l-am întâlnit pe Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, care se îmbăia. Fatima l-a acoperit cu o pânză. L-am salutat cu urarea de *pace* şi el m-a întrebat:

«Cine este?»

Şi am răspuns:

«Sunt eu, Umm Hani.»

Profetul mi-a spus:

«Marhaba (Bine ai venit), Umm Hanni!», apoi, relatatorul a povestit totul pe larg."

(relatat de Ahmad 26973, Bukhari 280, Muslim 336, Abu Dawud 1291, Nasa'i 275, Ibn Majah 465)

Aceasta este opinia corectă cu privire la salutul femeilor în cazul în care bărbatul este mahram, dar aceasta nu se aplică şi la ceilalţi.

Să salutăm, atunci când intrăm în casă

Allah Preaînaltul spune:

„O, voi, cei care credeţi! Nu intraţi în alte case afară de casele voastre, înainte de a cere îngăduinţa şi a-i saluta pe sălăşluitorii lor!"

(Surat An-Nur, 24:27)

„Dar când au ajuns copiii voştri la vârstnicie, să ceară îngăduinţă, aşa cum au cerut cei de dinaintea lor."

(Surat An-Nur, 24:59)

„...Iar când intraţi în case, salutaţi-vă unii pe alţii cu un salut binecuvântat şi bun de la Allah!"

(Surat An-Nur, 24:61)

Anas ibn Malik, radhi Allahu anhu, relatează că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a zis:

„Fiule, când intri în casă, salută-ţi familia. Va fi o binecuvântare atât pentru tine, cât şi pentru cei ce locuiesc în casa ta."

(relatat de Tirmidhi)

Când musulmanul intră seara în casa familiei sale, el trebuie să salute cu «As salam aleykum», în

aşa manieră încât să nu trezească pe cel care doarme, dar să fie auzit de persoana care este trează.

„Când un musulman sună la uşa cuiva, trebuie să stea cu faţa în partea dreaptă sau stângă, nu cu faţa direct la uşă şi să spună «As salam aleykum.» Şi va saluta persoana cu care vorbeşte şi va oferi salutul de pace şi celui care lipseşte."

(relatat de Muslim)

Kalada ibn Hanbal, radhi Allahu anhu, a relatat că l-a vizitat pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, şi a intrat fără să salute. El, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„...Mergi înapoi şi spune: «Pacea să fie cu tine»."

(relatat de Abu Dawud şi Tirmidhi)

Să îi salutăm pe copii

Sayyar a relatat că mergea alături de Thabit Bunani. Ei au trecut pe lângă un grup de copii şi i-a salutat cu *pace* şi a spus:

„Eram cu Anas, radhi Allahu anhu, şi am trecut pe lângă un grup de copii, iar el i-a salutat cu *pace;* mi-a spus că era cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, şi când au trecut pe lângă nişte copii, şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a salutat."

(relatat de Bukhari 6247, Muslim 2168, Abu Dawud 5202 şi Ibn Majah 3700)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel tânăr să îl salute pe cel bătrân, trecătorul pe cel care stă şi grupul mic să salute grupul mai mare."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Abu Umama, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„Cel mai aproape de Allah este cel care salută primul."

(relatat de Abu Dawud)

Să salutăm la venire şi la plecare

Face parte din tradiţia Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, să oferim salutul de pace, când mergem în vizită şi când plecăm din casa gazdelor.

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, relatează că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„Dacă vreunul dintre voi soseşte într-o adunare, să-i salute pe cei de faţă şi să facă la fel atunci când vrea să plece. Prima urare de pace nu are un merit mai mare decât ultima."

(relatat de Abu Dawud)

„Atunci când companionii Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, mergeau împreună şi întâlneau în drumul lor un copac sau un deal, îl ocoleau prin stânga

sau prin dreapta, iar când se reîntâlneau, se salutau din nou."

(relatat de Bukhari)

Salutul în moschee

În baza ahadith-urilor menţionate anterior, este prescris pentru cel care intră în moschee ca, dacă întâlneşte acolo un grup de oameni, să salute după cum urmează:

a. Salutul la intrarea în moschee:

„Bismillehi wa salatu wa sallamu ala rasul Allah" (În numele lui Allah şi fie ca pacea şi binecuvântarea lui Allah să fie asupra Mesagerului Său).

b. Rugăciunea de salut a moscheii.

c. Salutul de pace pentru cei care sunt în moschee.

Se salută, înainte de a vorbi

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Salută cu pace, înainte să vorbeşti."

(relatat de Tirmidhi)

„Dacă o persoană începe să vorbească înainte să salute, nu ar trebui să i se răspundă până nu oferă salutul corespunzător."

(relatat de At-Tabarani)

Când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, era cel care saluta primul, începea cu «As salam aleykum wa rahmatullah».

Îi displăcea ca un musulman să înceapă salutul cu «Alaikas-salam» (asupra ta pacea lui Allah). Musulmanilor, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, le răspundea cu «Wa aleykum salam» (şi fie ca pacea lui Allah să fie asupra ta), cu litera «wa» و (şi). Sunt mulţi învăţaţi care susţin că cei care răspund fără această literă «wa», nu au îndeplinit obligaţia de a răspunde, pentru că au contrazis Sunna şi pentru că nu se ştie dacă este răspunsul sau iniţierea salutului. Alţii susţin că este corect, aceasta fiind determinată de Shafi'i, care au citat ca evidenţă cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„Când au intrat la el şi au zis «Pace!», iar el le-a zis lor «Pace, oameni necunoscuţi!»"

(Surat Adh-Dhariyat, 51:25)

Salutul de «Pace» adresat oamenilor Cărţii

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Nu îi salutaţi pe evrei şi creştini înainte ca ei să vă salute."

(relatat de Muslim)

Oricum, a fost spus:

Această regulă a fost dată în

circumstanţe speciale, când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a ieşit la Banu Quraiza şi a spus:

„Nu fiţi primii care îi salută cu «salam».”

Întrebarea este dacă aceasta este o regulă generală pentru toţi Ahl adh-Dhimma, sau dacă este specifică pentru aceia care sunt în aceeaşi situaţie cu aceşti oameni. Dar în Sahih Muslim se spune:

„Nu-i salutaţi pe evrei şi pe creştini înainte ca ei să vă salute.”

(relatat de Muslim, sub autoritatea lui Abu Huraira)

Acest lucru este general. Este, de asemenea, un dezacord între învăţaţi, cu privire la întrebarea dacă noi trebuie să le răspundem la salut oamenilor Cărţii, dar opinia corectă este că răspunsul este obligatoriu. Şi diferenţa între învăţaţi şi inovatori este că noi trebuie să răspundem la salut, ceea ce nu este obligatoriu pentru oamenii Cărţii. Este confirmat de către Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care a trecut pe lângă un grup de oameni musulmani şi politeişti şi i-a salutat cu *Pace*.

Usama ibn Zaid, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, care când a trecut pe lângă un grup de oameni, unde se aflau atât musulmani, cât şi politeişti şi evrei, le-a făcut urarea de pace.”

(relatat de Muslim şi Nasa’i)

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a scris la Heraclius şi altora:

„Fie ca pacea lui Allah să fie asupra celor care urmează Calea cea Dreaptă!”

(relatat de Bukhari, Muslim şi Ahmad)

Şi este relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Este suficient pentru un grup, dacă unul dintre ei răspunde.”

(relatat de Abu Dawud, sub autoritatea lui Ali ibn Ali Talib, radhi Allahu anhu)

Aceasta este opinia celor care susţin că a răspunde la salutul oamenilor Cărţii este fard kifaya (obligatoriu pentru comunitatea musulmană care este majoritară).

Este sunna dacă cineva transmite salutări de pace de la o altă persoană; atunci, cel căruia îi sunt adresate, să răspundă atât acelei persoane care aduce salutul de pace, cât şi persoanei care le-a trimis.

Abu Salama, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Aisha, radhi Allahu anha, a spus că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a zis:

«O, Aisha, acesta este Jibril şi îţi trimite salutări de pace.»

Aisha a răspuns:

«Pacea, Mila şi binecuvân-

tările lui Allah fie asupra lui!» şi, adresându-se Profetului, îi spune: «Tu vezi ceea ce eu nu văd.»”

Fie ca Allah subhanahu wa ta’ala să ne îndrume paşii pe Calea Sa cea Dreaptă şi să învăţăm să îl iubim pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi să urmăm învăţăturile sale!

Amin!

Allahu Alam

Supremaţia inconfundabilă

Expuneri asupra Islamului

Scrieri selectate ale Sheikh-ului Al-Islam Ad-Din Ibn Taymiyya,
compilate şi traduse de Mohammed Abdul-Haqq Ansari
(continuare)
~ tradus de Umm Raschid ~

Cunoaşterea binelui şi a răului

Acţiunile sunt de trei feluri. Unul dintre acestea este reprezentat de acţiunile care sunt bune sau rele, chiar înainte ca Sharia să emită verdictul cu privire la ele; binele sau răul lor sunt deduse prin raţiune (ca şi prin Sharia). Acest lucru nu înseamnă, însă, că cel care comite un rău va fi pedepsit în Viaţa de Apoi, chiar dacă Sharia încă nu a emis verdictul său.

Al doilea tip de acţiuni este reprezentat de cele care dobândesc proprietatea de a fi bune sau rele prin intermediul poruncii Legiuitorului (Ash-Shar'), cu privire la ele, astfel, ele devenind bune sau rele.

Al treilea fel de acţiuni sunt cele pe care Legiuitorul le porunceşte doar cu scopul de a vedea dacă cineva I se supune sau nu. În astfel de cazuri, ceea ce contează este porunca în sine şi nu ceea ce s-a poruncit. La întrebarea dacă binele sau răul sunt cunoscute prin raţiune, există opinii diferite, între Ahl as Sunnah wa al-Jama'a (1), adepţii celor patru şcoli de jurisprudenţă şi alţii. Adepţii şcolii Hanafi şi mulţi dintre membrii şcolilor Malik, Ash-Shafi'i şi Hanbal cred în raţionalitatea acestora.

Aceasta este şi opinia Karramis (2) şi a Mu'tazila (3), ca şi a multor alte secte dintre musulmani, evrei, creştini, zoroaştri şi alte religii. Pe de altă parte, mulţi adepţi ai Ash-Shafi'i, Malik şi Ibn Hanbal se opun acestei poziţii; astfel, aceasta este poziţia Ash'ari. (4)

Cu toate acestea, Ahl As-Sunna nu diferă cu privire la ceea ce ţine de Qadr (5). Ei cred că Allah subhanahu wa ta'ala are putere peste toate, că El, Preaînaltul, este Creatorul acţiunilor umane, ca şi al tuturor celorlalte lucruri şi că ceea ce El, Preaînaltul, doreşte, se întâmplă şi că ceea ce

El, subhanahu wa ta'ala, nu doreşte, nu se întâmplă. Mu'tazila şi alţii, care susţin independenţa voinţei umane (Qadariyya) (6), susţin opinia opusă; ei neagă Qadr şi se fac vinovaţi de inovaţie nepermisă (Bid'a).

Unii oameni gândesc că cei care cred în raţionalismul binelui şi al răului neagă Qadr, făcând conexiune între ei şi Mu'tazila, în chestiunea justiţiei divine (ta'dil wa tajwir) (7). Acest lucru nu este corect. Majoritatea musulmanilor nu sunt de aceeaşi parte cu Mu'tazila, în această privinţă, nici nu sunt de acord cu Ash'aris în negarea scopului în acţiunile divine sau în negarea lor, a cauzalităţii în natură. Dimpotrivă, toate aceste grupări cred în Qadr şi afirmă că Allah subhanahu wa ta'ala este Creatorul tuturor lucrurilor, inclusiv al acţiunilor omeneşti şi că ceea ce El, Preaînaltul, doreşte, se întâmplă, iar ceea ce El, Preaînaltul, nu doreşte, nu se întâmplă.

Totuşi, numai extremiştii dintre Mu'tazila sunt cei care infirmă preştiinţa lui Allah subhanahu wa ta'ala asupra lucrurilor şi predestinarea Sa asupra acţiunilor oamenilor. Toţi ceilalţi cred în faptul că Allah subhanahu wa ta'ala cunoaşte dinainte ceea ce oamenii vor face şi confirmă afirmaţiile profetice cu privire la faptul că Allah subhanahu wa ta'ala a hotărât totul înaintea creării lor. Ei cred, spre exemplu, în hadith-ul relatat prin autoritatea lui Ibn Omar:

„Allah a predestinat tot ce se referă la creaţie cu cincizeci de mii de ani înainte să creeze cerurile şi pământul, când tronul Său era pe apă."

(relatat de Muslim, Tirmidhi şi Ahmad)

Bukhari şi Muslim au consemnat, de asemenea, hadith-ul relatat de Ibn Mas'ud:

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, spunea – şi el nu a spus nimic altceva decât adevărul:

„Formarea voastră în pântecele mamelor voastre, trece prin trei stadii: primul stadiu, al sămânţei, cuprinde o perioadă de patruzeci de zile; al doilea stadiu, al cheagului de sânge, cuprinde aceeaşi perioadă de timp; apoi, Îngerul este chemat şi i se dau poruncile privitoare la patru lucruri: i se cere să scrie provizia persoanei, durata vieţii lui sau a ei, acţiunile lui sau ale ei şi dacă el sau ea va fi fericit sau nefericit. Apoi, sufletul este insuflat în el, sau în ea. Pe Allah, Care are Putere peste tot ce vieţuieşte, poţi să faci faptele bune ale oamenilor Paradisului, până când Paradisul se află la un cot de tine. Mai apoi, însă, decretul lui Allah te ajunge şi începi să faci faptele oamenilor Iadului şi se poate să intri în Iad.

Pe de altă parte, poţi să faci fapte ale oamenilor Iadului, până când acesta se află la distanţa de un cot de tine. În acel moment, însă, decretul lui Allah te ajunge şi faci faptele oamenilor Paradisului şi sfârşeşti prin a intra în el."

(relatat de Bukhari, Muslim, Abu Dawud şi Tirmidhi)

Sunt si alte ahadith cu privire la acest subiect. Majoritatea dintre Qadariyya le acceptă, doar cei extremişti dintre ei le resping.

Majoritatea musulmanilor afirmă, de asemenea, existenţa cauzelor determinate de Allah subhanahu wa ta'ala, a fi cauze în procesul de Creaţie a Sa, chestiuni privind poruncile Sale. Acestea afirmă scopul înţelept pe care El, Preaînaltul, îl urmăreşte în Creaţia Sa, la fel ca şi în acţiunile Sale. Ele depun mărturie în toate afirmaţiile pe care Allah subhanahu wa ta'ala le-a făcut în acest scop, în Coranul cel Sfânt, cum ar fi:

„(...) în apa pogorâtă de Allah din cer, cu care a înviat pământul, după ce a fost mort, şi a răspândit pe el vietăţile, în schimbarea vânturilor şi nourilor supuşi dintre cer şi pământ sunt adevărate semne pentru nişte oameni care pricep."

(Surat Al-Baqara, 2:164)

sau

„El este Cel care trimite vânturile ca vestire a îndurării Sale. Apoi, după ce ele ridică nouri grei, îi mânăm Noi spre tărâm mort şi pogorâm peste el apa, şi scoatem cu ea tot felul de roade (...)"

(Surat Al-'A'raf, 7:57)

Coranul cel Sfânt şi Sunna abundă în astfel de afirmaţii. Musulmanii fac şi ei, în general, astfel de afirmaţii: „X a făcut asta în scopul Y", mai degrabă decât „X a făcut asta la timpul Y".

Ceea ce dorim să spunem este că această chestiune a cunoaşterii binelui şi a răului nu este legată de noţiunea de Qadr. Clarificând aceasta, afirmăm că există trei opinii diferite, privitoare la cunoaşterea binelui şi a răului, două dintre ele aflate la extreme şi una aflată la mijloc.

Prima dintre opinii este că binele şi răul sunt raţionale, că ele sunt proprietăţile esenţiale ale acţiunilor şi că Sharia doar revelează aceste proprietăţi mai degrabă, decât să le genereze. Aceasta este opinia pe care o prezintă Mu'tazila şi care nu este corectă. Dacă am extinde această doctrină etică la teologie şi am afirma că ceea ce este bine pentru om, este bine şi pentru Allah subhanahu wa ta'ala, aşa şi ceea ce este rău pentru om, este rău şi pentru Allah subhanahu wa ta'ala, am ajunge la noţiunea falsă, Qadariyya, incluzând ceea ce priveşte justiţia divină. Aceşti oameni sunt vinovaţi de antropomorfism; ei asemănând acţiunile divine cu

cele umane şi acţiunile umane cu cele divine. Acest lucru este la fel de greşit ca şi asemănarea Atributelor Divine cu cele umane şi a atributelor umane cu Atributele Divine.

Acţiunile lui Allah subhanahu wa ta'ala nu pot fi judecate după tiparele acţiunilor umane, pentru că oamenii sunt robi, în vreme ce Allah subhanahu wa ta'ala este Stăpânul lor. Ei îşi fac rău unii altora şi comit acţiuni ruşinoase şi El, Preaînaltul, are puterea de a-i opri, însă, El, subhanahu wa ta'ala, nu o face. Acest lucru nu este ceva rău pentru El, Preaînaltul, pentru că El, subhanahu wa ta'ala, poate are un scop mai înalt, ascuns, sau poate că are ceva bun de dăruit robilor Săi. Aceasta este ceea ce credeau înaintaşii, fuqaha', şi musulmanii, în general. Ei afirmă cu toţii că întreaga Creaţie, ca şi activitatea legislativă a lui Allah subhanahu wa ta'ala, sunt orientate după un scop.

Aceia care spun că acţiunea creatoare a lui Allah subhanahu wa ta'ala nu are niciun scop sau că porunca Sa nu urmăreşte nicio necesitate, afişează o voinţă care alege un lucru în detrimentul altuia, fără niciun motiv. Ibn Kullab (8) şi adepţii săi subscriu acestei opinii, care este propusă iniţial de către Qadariyya şi de către Jahmiyya. (9)

A doua opinie în această chestiune este referitoare la faptul că acţiunile lui Allah subhanahu wa ta'ala nu au nici calitatea de bine, nici de rău, nici proprietăţi pe baza cărora să fie caracterizate ca bune sau rele. Allah subhanahu wa ta'ala doreşte pur şi simplu un lucru spre deosebire de altul, doar pentru că îl voieşte, fără a avea un scop sau un motiv pe care să-l urmeze în creaţie sau în poruncă. Exponenţii acestei opinii nici măcar nu se sfiesc să afirme că Allah subhanahu wa ta'ala i-ar putea porunci cuiva să Îi facă asociaţi sau să-I găsească o greşeală în a-L adora pe El singur, sau să poruncească acţiuni nedrepte sau ruşinoase, sau să interzică virtutea şi evlavia. Pentru ei, toate raţionamentele etice sunt relative; binele nu este ceva bun prin sine însuşi, nici răul nu este rău prin sine însuşi. Când Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„(...) El le porunceşte ceea ce este bine şi-i opreşte de ceea la ce este urât, le îngăduie lor bunătăţile şi le opreşte lor pe cele necurate (...)"

(Surat Al-'A'raf, 7:157),

aceasta ar însemna, după opinia lor, că El, Preaînaltul, porunceşte ceea ce porunceşte, interzice ceea ce interzice, permite ceea ce permite şi opreşte ceea ce opreşte. De fapt, lucrurile poruncite sau interzise, permise sau oprite, nu

sunt nici bune, nici rele, nici drepte, nici greşite prin ele însele, decât atunci când sunt înţelese ca ceea ce se potriveşte oamenilor. O altă concluzie ar fi şi că Allah subhanahu wa ta'ala nici nu iubeşte binele, nici nu urăşte răul.

Această opinie şi implicaţiile ei sunt *inacceptabile*, căci ele se opun Coranului cel Sfânt, Sunnei şi consensului înaintaşilor şi al juriştilor, opunându-se şi bunului-simţ. Ele nu au nimic de a face cu Allah subhanahu wa ta'ala, El este Preaînalt. El, subhanahu wa ta'ala, a spus:

„(...) Allah nu porunceşte nelegiuirea! (...)"

(Surat Al-'A'raf, 7:28)

El, Preaînaltul, S-a disociat, de asemenea, de punerea binelui pe aceeaşi treaptă cu răul, spunând:

„Ori socotesc aceia care au săvârşit fapte rele că îi vom ţine pe ei deopotrivă cu aceia care au fost cu credinţă şi au împlinit fapte bune, atât în viaţa lor, cât şi după moartea lor? Rău judecă ei!"

(Surat Al-Jathiya, 45:21)

sau:

„Oare Noi îi tratăm pe cei supuşi [lui Allah] la fel ca pe cei păcătoşi?!"

(Surat Al-Qalam, 68:35)

sau:

„Oare să-i punem Noi pe cei care cred şi împlinesc fapte bune împreună cu cei care fac stricăciuni pe pământ, sau să-i punem pe cei cu frică [de Allah] în rând cu nelegiuiţii?"

(Surat Sad, 38:28)

Însă, conform opiniei acestor oameni care neagă (de la obiectivitate până la raţionament etic), este totuna dacă îl asemeni pe cel drept cu cel nelegiuit, sau dacă îl ridici pe acesta deasupra primului. A-L disocia pe Allah subhanahu wa ta'ala de primul este la fel de rău cu a-L asocia cu ultimul. Acest lucru violează, cu siguranţă, atât Scriptura, cât şi raţiunea.

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Însă Allah ştie mai bine cui trimite mesajul Său."

(Surat Al-'An'am, 6:124)

Însă, pentru aceşti oameni, a însărcina pe cineva cu o misiune, nu presupune nicio calitate de partea sa, nici înainte, nici după însărcinarea sa, la fel cum a obliga oamenii la o anume acţiune, nu presupune nicio proprietate a acesteia. Juriştii, ca şi musulmanii obişnuiţi, spun, din contră, că Allah subhanahu wa ta'ala interzice răul, care devine, astfel, interzis, şi porunceşte binele, care devine, prin aceasta, o obligaţie. Aici avem două lucruri: unul, acţiunea de obligaţie sau de interzicere, împlinită de Cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala; şi al doilea, caracterul obligatoriu sau interzis al unei acţiuni, care con-

stituie o proprietate a acţiunii. Allah este Atotcunoscător şi Înţelept. El cunoaşte binele pe care îl conţine porunca Sa. El, Preaînaltul, porunceşte sau interzice pe baza ştiinţei Sale, cu privire la binele sau răul asupra oamenilor, inclus în porunca sau interdicţia Sa sau în lucrurile poruncite sau interzise. El, subhanahu wa ta'ala, este Cel care face o acţiune să fie obligatorie sau interzisă; cu privire, însă, la proprietatea acţiunii, aceasta poate fi prezentă înainte sau chiar fără porunca respectivă.

Dacă ne uităm la cuvintele Shariei şi la ceea ce urmăresc regulile ei, vom afla trei feluri de acţiuni. Primele sunt cele care includ un fel de bine sau de rău, încă înainte ca Sharia să le poruncească. Ştim, de exemplu, că dreptatea conduce la bunăstarea oamenilor şi că nedreptatea induce suferinţă. Astfel de acţiuni sunt, aşadar, bune sau rele (prin ele însele); binele sau răul lor este cunoscut, atât în mod raţional, cât şi prin Sharia, însă, nu în sensul că Sharia le învesteşte cu o proprietate pe care ele nu ar fi avut-o şi înainte. Cu toate acestea, în afirmarea unei proprietăţi rele, independente, într-o acţiune, nu înseamnă, în niciun caz, că făcătorii acesteia ar fi pedepsiţi în Viaţa de Apoi, chiar dacă Sharia nu ar fi venit cu verdictul său.

Acesta este un lucru în care cei extremişti dintre credincioşi au rătăcit. Ei spun că oamenii vor fi pedepsiţi pentru faptele lor rele, chiar dacă nu a fost trimis niciun Mesager la ei. Ei se opun afirmaţiilor din Coranul cel Sfânt, cum ar fi:

„(...) Noi nu am chinuit [niciodată un neam] înainte de a-i trimite un Profet."

(Surat Al-'Isra', 17:15)

sau:

„Însă Domnul tău nu nimiceşte cetăţile mai înainte de a fi trimis un Mesager la mama lor, care să le citească versetele Noastre. Şi Noi nu am făcut să piară cetăţile decât dacă locuitorii lor au fost nelegiuiţi."

(Surat Al-Qasas, 28:59)

sau:

„(...) De fiecare dată când este aruncată o ceaţă nouă, păzitorii întreabă: «Oare nu a venit la voi un prevenitor?» ~ Iar ei vor zice: «Ba da! A venit la noi un prevenitor, însă noi l-am învinuit de minciună şi am zis: Allah nu a trimis nimic, iar voi nu sunteţi decât în mare rătăcire!» ~ Şi ei vor zice: «Dacă noi am fi ascultat şi am fi priceput, nu am fi printre oaspeţii Văpăii!»"

(Surat Al-Qalam, 68:8-10)

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Nimeni nu este mai generos în acceptarea unei scuze decât

Allah. Acesta este faptul pentru care El trimite Mesageri oamenilor, care să le transmită veşti bune şi avertizări."

(relatat de Bukhari, Muslim şi Ahmad)

Există multe alte texte cu privire la acest subiect, care subliniază că Allah subhanahu wa ta'ala nu pedepseşte oamenii decât dacă El, Preaînaltul, le-a trimis Mesajul Său. Aceste texte resping susţinerea raţionaliştilor, conform cărora oamenii sunt pedepsiţi, chiar dacă nu le-a fost trimis un Mesager.

Al doilea fel de acţiuni sunt cele care devin bune atunci când Sharia le porunceşte, sau devin rele, atunci când Sharia le interzice. Ele obţin proprietatea de bine sau rău, prin virtutea poruncii Shariei.

Al treilea fel de acţiuni sunt cele pe care Legislatorul (Ash-Shari') le porunceşte doar pentru a vedea dacă oamenii împlinesc poruncile Sale sau nu; împlinirea acţiunii în sine, nu este ceea ce este dorit. De exemplu, lui Avraam, aleihi sallam, i s-a poruncit să-şi sacrifice fiul. Atunci când el şi fiul său s-au supus poruncii şi Avraam, aleihi sallam, îl culcase pe fiul său la pământ, obiectivul fusese deja atins. Lui Avraam, aleihi sallam, i se dăduse un berbec, pentru a fi sacrificat în locul fiului său. Un alt exemplu este hadith-ul care vorbeşte despre un om lepros, un om chel şi un om orb. Când Allah subhanahu wa ta'ala le-a trimis un Înger, aleihi sallam, să cerşească mila şi singur orbul a răspuns cererii sale, Îngerul, aleihi sallam, i-a spus:

„Ţine-ţi banii pentru tine. El este mulţumit de tine şi este mânios pe ceilalţi doi."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Aceasta arată că intenţia unei anumite porunci poate fi porunca în sine şi nu lucrul poruncit.

Mu'tazila nu au înţeles acest fel de acţiuni, sau pe cele menţionate mai înainte. Ei au rătăcit, gândind că nu există acţiuni bune sau rele, în afară de cele care sunt independente de decretele Shariei.

Ash'ari, pe de altă parte, au crezut că toate poruncile Shariei sunt de al treilea fel, doar de încercare şi că nu au nicio proprietate, de orice fel, înainte şi chiar şi după cuvântul Ash-Shar'. Oamenii de ştiinţă şi înţelepţii (hukama') (10) şi musulmanii, în general, recunosc aceste trei feluri de acţiuni. Aceasta este opinia corectă.

[Fatawa 8:428-436]

Explicaţiile numerelor din paranteză:

(1) La origine, termenul Ahl as-Sunna wa al-Jama'a se referea

la majoritatea musulmanilor, în afară de Shi'a şi de Kharawarij, care s-au scindat de comunitate. Mai târziu, secte ca Jahmiyya, care s-au opus comunităţii în câteva chestiuni fundamentale şi bine stabilite, au fost excluse dintre ei. Cu toate acestea, termenul cuprinde oameni din diferite şcoli, care diferă între ele, în chestiuni teologice şi juridice.

(2) Karramiyya erau adepţii lui Abu Abdullah Mohammed ibn Karram (d. 255/355). Ei Îl concepeau pe Allah subhanahu wa ta'ala ca pe o substanţă (jawhar) sau un trup (jism), fără membre umane, bineînţeles, însă, aşezat pe Tron, localizat în spaţiu. Credinţa înseamnă, pentru ei, simpla pronunţare a celor două Sheheda, fără implicarea nici a convingerilor, nici a acţiunilor. Ibn Taymiyya a respins această doctrină în cartea sa, *Kitab al-Iman* (Cairo, 1325 A.H. p. 57f). Karramii au fondat o doctrină fertilă în Khurasan; apoi, au fost exterminaţi când forţele lui Ghengiz Khan au invadat regiunea.

(3) Mu'tazila era numele dat lui Wasil ibn Ata' şi prietenilor şi adepţilor săi, când s-au opus învăţătorului lor, Al-Hasan Al-Basri şi l-au părăsit (i'tiazala'an), în privinţa chestiunii privitoare la poziţia celui care comite un păcat major (kabira). Wasil (d. 131/748) spunea că o astfel de persoană nu este nici musulman, nici kafir, ea are poziţie între credinţă şi necredinţă. Mu'tazila au dezvoltat, de asemenea, doctrina potrivit căreia cunoaşterea binelui şi a răului este raţională, acţiunile umane nu sunt create de Allah subhanahu wa ta'ala, lucrurile nu sunt predestinate, că este obligatoriu ca Allah Preaînaltul să facă dreptate, să răsplătească pe cei drepţi şi să-i pedepsească pe cei nelegiuiţi şi Coranul cel Sfânt este creat.

(4) Asha'ira sunt adepţii lui Abu Al-Hasan Al-Ash'ari (260/873-324/935). Elev al renumitului teolog Mu'tazill, Al-Jabba'i, Al-Ash'ari a realizat, la vârsta de patruzeci de ani, că teologia Mu'tazill se află în conflict cu credinţa islamică. Astfel, a abandonat-o şi a pus bazele unei noi teologii care îi poartă numele şi care, datorită lucrărilor unor mari gânditori şi scriitori ai secolelor care i-au urmat, a devenit ideologia dominantă a lumii islamice. Asha'ira afirmă că binele şi răul sunt cunoscute prin revelaţie, că nimic nu este obligatoriu pentru Allah Preaînaltul, că lucrurile sunt dinainte hotărâte, că acţiunile umane sunt determinate de Allah subhanahu wa ta'ala, că oamenii nu execută acţiunile lor, ci doar le dobândesc. Ei susţineau credinţa

că Sfântul Coran este Cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala şi nu este creat, însă interpretau această credinţă într-un mod particular.

(5) Există două aspecte ale acestei chestiuni: unul privitor la puterea lui Allah subhanahu wa ta'ala, dacă El, Preaînaltul, prestabileşte lucrurile, inclusiv destinele oamenilor şi acţiunile lor, şi celălalt care susţine că omul este complet liber în voinţa şi în alegerea sa şi că el este creatorul acţiunilor sale.

(6) Cuvântul Qadariyya se referă la secta provenită din vremurile pre-Mu'tazili, care neagă prestabilirea lucrurilor de către Allah subhanahu wa ta'ala şi creaţia acţiunilor umane de către El, Preaînaltul, şi afirmă că omul este complet liber în voinţa şi alegerea sa şi că el este creatorul acţiunilor sale.

(7) Ta'dil înseamnă, literal, a justifica acţiunile cuiva, considerat cinstit si drept; tajwir este sensul diametral opus. În acest fel, chestiunea de ta'dil şi tajwir este o chestiune de Justiţie Divină. Aceasta include, conform teologiei islamice, aspecte diverse, cum ar fi predeterminarea, răsplata şi pedeapsa, precum şi întrebarea dacă Voinţa Divină face subiectul oricărei forme de judecată etică.

(8) Abu Muhammad 'Abdullah Ibn Said Ibn Kullab Al-Qattan (d.ca. 240/845), liderul Ahl as-Sunna în vremea sa. Adepţii săi au fost asimilaţi mai târziu, de către Asha'ira (Al-Maqdisi, Ahsan at-Taqasim, Leiden, 1885, p. 37)

(9) Jahmiyya sunt adepţii lui Jahm ibn Safwan, care a fost executat de către Ibn Ajwan Al-Muzani, în 123/746. Ei cred că omul este lipsit de libertate şi este absolut determinat; credinţa înseamnă cunoaşterea lui Allah subhanahu wa ta'ala şi nu include nicio acţiune, pentru că Allah Preaînaltul nu poate fi calificat prin atribute omeneşti - a şti, a trăi, a auzi, a vorbi, etc. -, deşi El, Preaînaltul, poate fi considerat Creator şi Puternic, şi că Sfântul Coran este creat. (Al-Baghdadi, Al-Farq bayn al-Firaq, Beirut, 1980, pp. 199-200)

(10) În mod obişnuit, termenul de hukama' (sing., hakim*)* este folosit pentru filosofi. Însă aici, el este folosit în înţelesul său aparent original, de oameni înţelepţi, de ştiinţă.

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Numele şi Atributele lui Allah subhanahu wa ta’ala

~ Al-Quddus – القدوس (Cel Sfânt),
As-Salam – السلام (Făcătorul de pace) ~
~ de Ionela Noour ~

Al-Quddus – القدوس

Allah Preaînaltul este Cel Sfânt, transcendent, El este dincolo de ceea ce noi putem percepe prin văz sau auz, dincolo de spaţiu şi timp şi dincolo de orice imperfecţiune, contrar a ceea ce găsim în această lume.

Allah subhanahu wa ta’ala este Cel fără cusur şi fără defecte, este Cel Pur (Purul).

„El este Allah, afară de care nu este alt dumnezeu: Stăpânitorul [*Al-Malik*], Cel Sfânt [*Al-Quddus*], Făcătorul de pace [*As-Salam*], Apărătorul Credinţei [*Al-Mu’min*], Veghetorul [*Al-Muhaymin*], Cel Tare [*Al-’Aziz*], Atotputernicul [*Al-Jabbar*], Cel Preaînalt [*Al-Mutakabbir*]. Mărire lui Allah! El este mai presus de ceea ce voi Îi asociaţi.”

(Surat Al-Haşr, 59:23)

هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِى لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلْمَلِكُ **ٱلْقُدُّوسُ** ٱلسَّلَـٰمُ ٱلْمُؤْمِنُ ٱلْمُهَيْمِنُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْجَبَّارُ ٱلْمُتَكَبِّرُ ۚ سُبْحَـٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ

Numele «Quddus» are la rădăcină literele ق - د - س (q-d-s), care au următoarele conotaţii în limba arabă clasică:

- a fi pur, curat, fără pată;
- a fi departe de orice impuritate sau imperfecţiune;
- a fi sfânt, sacru.

Numele Al-Quddus descrie puritatea unică şi perfecţiunea de neimaginat, care este Allah subhanahu wa ta’ala, Cel a cărui bunătate şi dreptate sunt dincolo de înţelegerea noastră.

Potrivit Imamului Al-Qurtubi, numele Al-Quddus îl descrie, de asemenea, pe Cel care este Glorificat şi Venerat de către Îngeri, aleihum sallam.

„Cele din ceruri şi de pre pământ Îl preamăresc pe Allah - Stăpânul, Cel Sfânt, Atotputernicul [şi] Înţeleptul [*Al-Malik, Al-Quddus, Al-’Aziz, Al-Hakim*].”

(Surat Al-Jumu’a, 62:1)

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَمَا فِى ٱلْأَرْضِ ٱلْمَلِكِ **ٱلْقُدُّوسِ** ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَكِيمِ

El, Preaînaltul, Cel Sfânt, este singurul demn de devotament, Cel care trebuie preamărit necontenit, El este Cel Perfect în bunătate şi neprihănire. El este Cel Binecuvântat şi Binecuvântător.

As-Salam – السلام

Allah subhanahu wa ta'ala este *Dătător de Pace*, o *Sursă de Pace* şi de *Siguranţă*, ceea ce înseamnă că robii Săi sunt protejaţi prin El.

Cuvântul «Salam» înseamnă pace completă şi siguranţă. Anas, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus: «Salam este unul dintre Numele lui Allah Preaînaltul, pe care l-a trimis pe pământ, aşadar, oferiţi salutul de pace celor din jurul vostru.»"

(relatat de Bukhari)

Numele «Salam» are la rădăcină literele س - ل - م (s-l-m), care au următoarele conotaţii în limba arabă clasică:

- a fi paşnic, liniştit;
- a fi liber de imperfecţiuni, fără defecte, complet, rezonabil;
- a fi sigur, protector, favorabil.

„El este Allah, afară de care nu este alt dumnezeu: Stăpânitorul [*Al-Malik*], Cel Sfânt [*Al-Quddus*], Făcătorul de pace [*As-Salam*], Apărătorul Credinţei [*Al-Mu'min*], Veghetorul [*Al-Muhaymin*], Cel Tare [*Al-'Aziz*], Atotputernicul [*Al-Jabbar*], Cel Preaînalt [*Al-Mutakabbir*]. Mărire lui Allah! El este mai presus de ceea ce voi Îi asociaţi."

(Surat Al-Haşr, 59:23)

هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِى لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلْمَلِكُ ٱلْقُدُّوسُ **ٱلسَّلَـٰمُ** ٱلْمُؤْمِنُ ٱلْمُهَيْمِنُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْجَبَّارُ ٱلْمُتَكَبِّرُ ۚ سُبْحَـٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ

Allah subhanahu wa ta'ala este o *Sursă de Pace,* «As-Salam», pentru sufletul celui care se roagă la El, Preaînaltul; el devine împăcat cu propriul destin şi va arăta supunere totală Creatorului său.

Mulţi caută pacea luptându-se şi încercând să-şi impună propria voinţă celor din jur; însă, astfel, pacea exterioară doar, va fi asemeni unei reflecţii a păcii interioare. Singura cale de obţinere a păcii exterioare este câştigarea unei linişti profunde interioare, iar unica sursă a păcii interioare este cea cunoscută sub numele de «As-Salam».

Allahu Alam

Profetul Hud, aleihi sallam

(partea a doua)

~ de Mioara Ghiniam ~

Hud, aleihi sallam, i-a provocat şi a refuzat să recunoască zeii lor. A zis el:

„Ei nu au putere de a face bine sau rău unei persoane. Sunt pur şi simplu nişte corpuri neînsufleţite. Dacă susţineţi că vă ajută, vă pot face bine sau rău; eu sunt aici pentru a nu-i recunoaşte şi pentru a trimite blestemul meu asupra lor. Acum, voi toţi puteţi unelti împotriva mea, fără să-mi daţi nici cel mai mic răgaz. Puteţi să începeţi chiar acum, fără nicio întârziere, planul vostru împotriva mea. Eu nu mă tem de voi sau de zeii voştri."

„Eu mă încred în Allah – Domnul meu şi Domnul vostru! Şi nu este vietate pe care El să nu o ţină de chica ei. Domnul meu este pe drumul cel drept!"

(Surat Hud, 11:56)

Aceasta este o dovadă clară că Hud, aleihi sallam, a fost Mesagerul lui Allah Preaînaltul, rob al Său, pe când neamul lui se afla în ignoranţă, slăvind alţi zei, şi nu pe Allah subhanahu wa ta'ala. Ei n-au putut să îi facă vreun rău, sau să-i cauzeze vreo nenorocire lui Hud, aleihi sallam. Aceasta însăşi era o dovadă clară, dacă nu un miracol, a adevărului spuselor sale, iar ceea ce ei afirmau a fi adevărat, nu era decât o credinţă falsă.

În acelaşi mod a grăit şi Noe, aleihi sallam, către neamul său:

„Istoriseşte-le lor povestea lui Noe, când el a zis neamului său: «O, neam al meu! Dacă vă este prea grea şederea mea [printre voi] şi pomenirea de către mine a semnelor lui Allah, atunci să ştiţi că eu în Allah mă încred! Înţelegeţi-vă, aşadar, cu asociaţii voştri şi nu ascundeţi planurile voastre! Apoi luaţi hotărârea în privinţa mea, fără să-mi mai daţi vreun răgaz!»"

(Surat Yusuf, 10:71)

Şi, de asemenea, aşa a grăit şi Avraam, aleihi sallam, către neamul său:

„Şi s-a certat neamul lui cu el, însă el le-a zis: «Voiţi voi să vă certaţi cu mine asupra lui Allah, când El m-a călăuzit? Eu nu mă tem de ceea ce-I alăturaţi voi, căci numai ce voieşte Domnul meu [se întâmplă]! Domnul meu

cuprinde totul cu ştiinţa [Sa]. Voi nu vă amintiţi? ~ Şi cum m-aş teme eu de ceea ce voi I-aţi alăturat, când voi nu vă temeţi să-I alăturaţi lui Allah [lucruri] pentru care El nu v-a trimis vouă nicio dovadă? Care dintre cele două tabere este mai îndreptăţită la siguranţă, dacă voi ştiţi? Cei care cred şi nu amestecă puritatea credinţei lor cu nedreptatea, aceia sunt în siguranţă şi ei sunt bine călăuziţi. ~ Aceasta este dovada pe care am dat-o Noi lui Avraam, împotriva neamului său. Noi îi ridicăm cu trepte pe cei pe care voim. Domnul tău este Înţelept, Atoateştiutor [*Hakim, 'Alim*].»"

(Surat Al-'An'am, 6:80-83)

„Însă au zis căpeteniile neamului său, care nu au crezut şi au tăgăduit întâlnirea din Lumea de Apoi şi pe care Noi le-am ţinut în belşug în această lume: «Acesta nu este decât un om ca şi voi, care mănâncă ceea ce mâncaţi voi şi bea ce beţi voi, ~ Iar de veţi da ascultare unui om asemenea vouă, atunci veţi fi pierduţi. ~ Vă făgăduieşte el că după ce veţi fi ţărână şi oseminte veţi fi voi scoşi?!»"

(Surat Al-Mu'minun, 23:33-35)

Neamul lui Hud, aleihi sallam, credea că nu este posibil ca Allah Preaînaltul să trimită un om drept Mesager al Său. Această îndoială a fost întreţinută de fiecare comunitate de necredincioşi, indiferent de perioada în care a trăit de-a lungul istoriei, aşa cum a grăit Allah subhanahu wa ta'ala în Sfântul Coran:

„Le este oamenilor de mirare că Noi am revelat unui bărbat dintre ei: «Să-i previi pe oameni şi să-i bine-vesteşti pe cei care cred că ei vor avea loc meritat la Domnul lor!»? Cei necredincioşi zic: «Acesta este un vrăjitor vădit!»"

(Surat Yunus, 10:2)

„Şi nu-i împiedică pe oameni să creadă, când le vine lor călăuzirea, decât că ei zic: «Allah a trimis un om ca sol?» ~ Spune: «Dacă ar fi pe pământ Îngeri care să umble în pace şi linişte, atunci le-am pogorî lor din cer un Înger ca trimis.»"

(Surat Al-'Isra', 17:94-95)

„«Oare vă miraţi voi că v-a venit o îndemnare de la Domnul vostru printr-un om dintre voi, pentru ca să vă prevină, pentru ca voi să fiţi cu frică, în nădejdea că voi veţi avea parte de îndurare?»"

(Surat Al-'A'raf, 7:63)

„«Vă făgăduieşte el că după ce veţi fi ţărână şi oseminte, veţi fi voi scoşi?! ~ Departe, departe este ceea ce vi se făgăduieşte! ~ Nu este decât viaţa noastră lumească; noi murim şi trăim şi nu vom fi niciodată înviaţi! ~ El nu este decât un om care a născocit minciuna şi a pus-o pe seama lui Allah şi noi nu credem în el!» ~ A

zis el: «Doamne, ajută-mă pe mine, căci ei mă socotesc mincinos!»”

(Surat Al-Mu’minun, 23:35-39)

Cei din neamul lui Hud, aleihi sallam, credeau că Ziua de Apoi nu va veni şi au refuzat să creadă în reînvierea osemintelor, după ce acestea s-au prefăcut în ţărână. Au spus că aceasta este cea mai neverosimilă promisiune la care s-ar fi putut gândi vreodată:

„Imposibil! Imposibil ceea ce tu ai promis!”

Aceasta este credinţa ateilor, care spun că, după ce a murit, omul nu va putea fi niciodată reînviat, iar alţi ignoranţi spun:

„Pântecele produce, iar pământul înghite.”

Există o grupare numită Ad-Dauriya, care susţine că ei se reîntorc în această lume după fiecare 36 de ani.

Aceste credinţe nu dezvăluie decât partea ignorantă a omului şi reprezintă o credinţă falsă şi o respingere a adevărului. Aceasta nu poartă nicio autoritate şi nici nu sunt susţinute de vreo dovadă. Numai cei ce îşi urmează orbeşte dorinţele şi nevoile, cei ce nu au nicio înclinaţie spre dreptate şi obţinerea dreptei călăuziri susţin aceste false credinţe.

În Coran se spune:

„«Să asculte la ele inimile acelora care nu cred în Viaţa de Apoi, să afle plăcere în ele şi să săvârşească ceea ce ei săvârşesc!»”

(Surat Al-’An’am, 6:113)

Hud, aleihi sallam, le-a spus:

„«Clădiţi voi pe fiecare înălţime un semn, jucându-vă? ~ Şi duraţi voi zidiri, de parcă aţi fi nemuritori?!»”

(Surat Aş-Şu’ara, 26:128-129)

Profetul Hud, aleihi sallam, le-a spus:

„Clădiţi pe fiecare loc înalt un semn anume, precum castele şi palate? Voi doriţi numai să vă mândriţi, deoarece nu aveţi nevoie de aceasta” – căci obişnuiseră să locuiască în corturi.

În Coranul cel Sfânt se spune:

„Oare nu ai văzut ce a făcut Domnul tău cu Ad, ~ Cu Iram, [cetatea] cu corturi ridicate, ~ Care nu a mai avut seamăn printre cetăţi”

(Surat Al-Fajr, 89:6-8)

Aşadar, neamului Ad, din cetatea Iram, era acel neam străvechi al lui Ad, ce a locuit în corturi susţinute de stâlpi înalţi. Cei ce pretind că Iram a fost un ţinut al aurului şi al argintului şi că se muta dintr-un loc într-altul, nu aduc în acest sens nicio dovadă clară.

Învăţaţii au păreri diferite, în ceea ce priveşte înţelesul expresiei „şi duraţi voi zidiri”, revelat în

Surat Aş-Şu'ara. Unii susţin că acestea erau palate, în timp ce alţii susţin că erau corturi. Se spune, de asemenea, că era vorba despre zone cu surse de apă.

„...de parcă aţi fi nemuritori", construind aceste clădiri măreţe de parcă aţi spera să trăiţi o perioadă mare de timp, în interiorul acestora.

„«Şi când vă năpustiţi asupra cuiva, o faceţi voi fără îndurare. ~ Fiţi cu frică şi daţi-mi ascultare! ~ Şi fiţi cu frică de Acela care v-a înzestrat pe voi [cu prisosinţă] cu ceea ce cunoaşteţi! ~ V-a înzestrat pe voi cu vite şi cu vlăstare, ~ Cu grădini şi cu izvoare. ~ Eu mă tem pentru voi de chinul unei zile cumplite!»"

(Surat Aş-Şu'ara, 26:130-135)

„Au zis ei: «Ai venit la noi pentru ca noi să-L adorăm pe Allah singur şi să părăsim ceea ce au adorat părinţii noştri? Adu asupra noastră cele cu care ne ameninţi, dacă tu eşti dintre cei ce spun adevărul!»"

(Surat Al-'A'raf, 7:70)

„Au zis ei: «Ne este totuna de propovăduieşti tu sau nu eşti dintre propovăduitori, ~ Acestea nu sunt decât obiceiuri ale înaintaşilor, ~ Iar noi nu vom fi chinuiţi!»"

(Surat Aş-Şu'ara, 26:136-138)

Cuvântul arab ce a fost tradus prin *obiceiuri ale înaintaşilor* şi care este menţionat în textul original al Coranului este «Khuluq». Aceasta înseamnă că religia pe care noi o urmăm nu este alta decât ceea ce părinţii şi străbunii noştri au urmat. Noi nu vom schimba credinţa. Totuşi, dacă citim, urmând un alt tipar, Qira'at (modalitate de citire, implicit interpretare a versetelor din Coran), care este Khalq, atunci ar însemna inovaţie şi falsificare; ceea ce ne-ai adus nu este decât propria ta scornire, pe care ai luat-o şi ai împărţit-o din cărţi vechi.

Ambele Qira'at sunt posibile şi se referă la ceea ce ei au zis: „iar noi nu vom fi pedepsiţi."

„A zis el: «Veţi fi loviţi de pedeapsa şi mânia Domnului vostru! Vă certaţi cu mine pentru nişte nume pe care voi şi părinţii voştri le-aţi dat, fără ca Allah să fi pogorât în legătură cu ele nicio dovadă? Aşteptaţi, aşadar! Dar şi eu voi fi, împreună cu voi, printre cei care aşteaptă!»"

(Surat Al-'A'raf, 7:71)

Profetul Hud, aleihi sallam, a spus:

„Prin acest comportament, aţi stârnit mânia şi pedeapsa lui Allah. Acum, când aţi respins Adevărul şi Calea cea Dreaptă şi v-aţi menţinut pe calea cea greşită, aşteptaţi mânia lui Allah. Nimic nu

o mai poate opri acum şi curând va cădea asupra voastră."

Pedepsirea neamului Ad

„A zis el: «Doamne, ajută-mă pe mine, căci ei mă socotesc mincinos!» ~ A zis: «Numai puţin şi vor ajunge ei să se căiască!» ~ Şi i-a cuprins pe ei strigătul, cu toată dreptatea, şi Noi i-am făcut ca o spumă [purtată de un torent]. Aşadar, departe cu neamul de nelegiuiţi!"

(Surat Al-Mu'minun, 23:39-41)

„Au zis ei: «Ai venit la noi ca să ne depărtezi de la zeii noştri? Adu-ne nouă cele cu care ne ameninţi, dacă eşti tu dintre aceia care grăiesc adevăr!» ~ Le-a zis: «Dar ştiinţa se află numai la Allah. Eu vă vestesc cele cu care am fost trimis, însă văd că voi sunteţi un neam de oameni neştiutori.» ~ Şi când au văzut un nor, venind către văile lor, au zis ei: «Acesta este un nor care ne va da ploaie!» «Ba nu! El este ceea ce aţi cerut voi să vină mai degrabă: un vânt în care se află osândă dureroasă, ~ Care nimiceşte totul, la porunca Domnului său!» Şi în dimineaţa [următoare] nu s-au mai văzut decât sălaşurile lor. Astfel am răsplătit Noi neamul de nelegiuiţi."

(Surat Al-'Ahqaf, 46:22-25)

„Şi Noi l-am mântuit pe el şi pe cei care au fost alături de el, prin mila Noastră, şi i-am stârpit pe aceia care au ţinut semnele Noastre drept mincinoase şi nu au fost credincioşi."

(Surat Al-'A'raf, 7:72)

„Şi când a venit porunca Noastră, i-am mântuit Noi pe Hud şi pe cei care credeau împreună cu el, prin mila Noastră, şi i-am mântuit de osândă cruntă! ~ Aceştia sunt [neamul] Ad. Ei au tăgăduit semnele Domnului lor şi nu au dat ascultare trimişilor Săi şi au urmat ei porunca oricărui tiran îndărătnic. ~ Şi au fost ei urmăriţi de un blestem în această lume şi în Ziua Învierii. [Neamul] Ad nu a crezut în Domnul lor. Departe cu Ad, neamul lui Hud!"

(Surat Hud, 11:58-60)

„Şi când au văzut un nor, venind către văile lor, au zis ei: «Acesta este un nor care ne va da ploaie!» «Ba nu! El este ceea ce aţi cerut voi să vină mai degrabă: un vânt în care se află osândă dureroasă."

(Surat Al-'Ahqaf, 46:24)

Aceasta a fost începutul pedepsei lor; au suferit de lipsă de ploaie care a dus la secetă şi foamete. Ei căutau ploaia şi, când vedeau norii pe cer, se gândeau că sunt aducători de ploaie ce le va aduce alinare. Însă, contrar aşteptărilor şi speranţelor lor, era ploaie ce aducea distrugere, pedeapsă şi moarte. Din acest motiv, Allah subhanahu wa ta'ala a spus:

„(…) Ba nu! El este ceea ce aţi cerut voi să vină mai degrabă.”

(Surat Al-’Ahqaf, 46:24)

„Pe care [Allah] l-a dezlănţuit împotriva lor [vreme de] şapte nopţi şi opt zile, una după alta! Şi ai fi putut să vezi neamul [de oameni] doborâţi, de parcă ar fi fost nişte trunchiuri goale de palmieri.”

(Surat Al-Haqqa, 69:7)

În acest verset, cei din neamul lui Ad sunt asemănaţi cu „trunchiurile goale de palmieri, deoarece un vânt şuierător va veni asupra lor, îi va purta, îi va ridica şi apoi îi va lăsa să cadă cu capul în jos. Când vor cădea pe pământ, capetele lor se vor zdrobi, împrăştiindu-se în bucăţi, iar trupurile lor vor rămâne fără cap, asemănătoare trunchiurilor goale de palmier.”

„Noi am trimis asupra lor un vânt puternic şi rece, într-o zi nefericită, fără sfârşit, ~ Care i-a smuls pe oameni, de parcă ar fi fost nişte trunchiuri de palmieri dezrădăcinaţi.”

(Surat Al-Qamar, 54:19-20)

Ziua în care pedeapsa va cădea asupra lor este descrisă ca fiind o zi nefericită. Ceea ce ştim este că această pedeapsă a continuat timp de opt zile.

„[Şi a fost un semn] şi în Ad, când am trimis la ei vântul nerodnic, ~ Care nu a lăsat niciun lucru peste care s-a abătut, fără să nu-l fi făcut asemenea pulberii.”

(Surat Adh-Dhariyat, 51:41-42)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Am fost ajutat de vântul dinspre răsărit şi neamul Ad a fost nimicit de vântul dinspre apus.”

(relatat de Muslim)

„Şi când au văzut un nor, venind către văile lor, au zis ei: «Acesta este un nor care ne va da ploaie!» «Ba nu! El este ceea ce aţi cerut voi să vină mai degrabă: un vânt în care se află osândă dureroasă, (...)»”

(Surat Al-’Ahqaf, 46:24)

Când cei din neamul Ad au văzut acei nori ce se îngrămădeau pe cer, au crezut că sunt nori ce aduc ploaie. Aceştia, însă, erau nori ce aduceau distrugere. Pedeapsa promisă. Aceştia i-au urmat pe ei pretutindeni, au intrat chiar şi în peşterile (adânciturile) munţilor şi le-au luat viaţa şi acolo. Le-au nimicit palatele, castelele şi semnele măreţe.

Deoarece se făleau cu puterea lor şi ziceau: „Cine este mai puternic decât noi?”, Allah Preaînaltul a trimis asupra lor ceva ce a fost mai puternic decât forţa lor; şi acesta a fost nedoritul vânt.

Ata ibn Raba a relatat sub autoritatea lui Aisha, radhi Allahu anha:

„De câte ori adia vântul, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, spunea: «O, Allah, Îţi cer ce este mai bun la vânt, şi ce este mai bun în el, şi binele care este trimis cu el, şi Îţi cer să mă păzeşti de răul lui, de răul din el şi de răul trimis cu el!» Iar când cerul era acoperit de nori, se schimba la faţă, intra şi ieşea din casă. Atunci când ploua era fericit. Aisha l-a întrebat despre aceasta şi el a răspuns: «Poate să fie precum s-a întâmplat cu neamul lui Ad:

„Şi când au văzut un nor, venind către văile lor, au zis ei: «Acesta este un nor care ne va da ploaie!» «Ba nu! El este ceea ce aţi cerut voi să vină mai degrabă: un vânt în care se află osândă dureroasă,»” (Surat Al-’Ahqaf, 46:24)»”

(relatat de Muslim)

Allahu Alam

~ Sfârşit ~

Bilqis (regina din Sheba)

(continuare)

~ tradus de Umm Mariya ~

Apoi, ea le-a cerut sfatul într-un mod foarte politicos:

„A zis ea: «O, voi, înalţi dregători! Sfătuiţi-mă în această privinţă, căci eu nu hotărăsc în nicio treabă fără ca voi să fiţi de faţă [pentru a mă sfătui]!»”, adică spuneţi-mi părerile voastre, şi „Au zis ei: «Noi avem putere şi avem tărie mare, însă porunca este la tine, aşa că vezi ce porunceşti!»”, adică, după ce ei i-au prezentat opţiunile, au lăsat-o pe ea să aleagă. Şi cu adevărat, decizia ei a fost mult mai înţeleaptă şi mai bună decât a lor, de vreme ce expeditorul scrisorii nu era o persoană care să poată fi minţită, păcălită sau înşelată.

„Ea a zis: «Când regii intră într-o cetate, ei o strică şi pe cei mai puternici dintre locuitorii ei îi fac umili. Astfel fac ei [de obicei]...»”, adică ea le explică faptul că, dacă acest rege i-ar înfrânge, ei vor fi cei mai pedepsiţi şi umiliţi dintre toţi oamenii din regat.

„«...Eu voi să le trimit lor un dar şi voi aştepta să văd cu ce se întorc solii!»”; de vreme ce el este un om foarte puternic, ea a încercat să-l mituiască cu daruri, ştiind, în acelaşi timp, că el nu va accepta altceva în afara Islamului, iar ei nu credeau în această religie a lui Solomon, aleihi sallam.

Acesta este motivul pentru care, „Când a venit [solia] la Solomon, a zis el: «Voiţi voi să-mi sporiţi averea, când ceea ce mi-a dat mie Allah este mai bun decât ceea ce v-a dat vouă?! Aşadar, bucuraţi-vă voi de darul vostru!...»”.

Apoi Solomon, aleihi sallam, a spus căpeteniei mesagerului ei, care venise să-i aducă darul:

„«...Întoarce-te [conducător al soliei] la ei! Şi vom veni noi cu oştiri asupra lor, cărora nu le vor putea sta împotrivă! Şi-i vom alunga noi de acolo umiliţi şi vor fi ei ruşinaţi!»”,

adică întoarce-te împreună cu darurile tale, deoarece ceea ce Allah Preaînaltul mi-a dat, este mult mai preţios decât orice dar îmi veţi putea oferi voi şi vom veni cu oşti asupra voastră şi vă vom cuceri, alungându-vă de pe pă-

mânturile voastre umiliţi şi ruşinaţi.

Când au auzit ei aceste veşti, şi-au sprijinit în totalitate regina, însoţind-o în călătoria ei de a-l întâlni pe Solomon, aleihi sallam, iar când el, aleihi sallam, a auzit de venirea reginei, le-a spus lor (djinnilor), dintre cei care erau prezenţi, dacă ar putea să-i aducă tronul ei, înainte ca ea să ajungă:

„A zis un dregător (Ifrit) dintre djinni: «Eu ţi-l voi aduce mai înainte ca tu să te ridici de pe locul tău, căci eu sunt în stare de aceasta şi sunt vrednic de încredere!»”,

adică sunt suficient de puternic să-ţi aduc tronul şi, în acelaşi timp, sunt de încredere şi nu mă voi atinge de niciuna dintre pietrele preţioase care se află pe el.

Dar „A zis unul care avea ştiinţă de Carte”, Asif Ibn Barkhiya, care era vărul pe linie maternă a lui Solomon, aleihi sallam, a spus că era vorba despre un credincios dintre djinni, care cunoştea toate Numele lui Allah Atotputernicul.

Se mai spune, de asemenea, că era unul dintre învăţaţii din Banu Israel. Mai mult decât atât, se spune că era însuşi Solomon, aleihi sallam, dar această opinie este una foarte greu de crezut şi pe care As-Suhaili o descrie ca fiind ieşită din context.

O altă opinie spune că era vorba despre Îngerul Jibril, aleihi sallam.

„«Eu ţi-l voi aduce înainte ca tu să clipeşti din ochi!»”,

adică, înainte ca tu să trimiţi un mesager în cel mai depărtat colţ al pământului şi el să se întoarcă. Se mai spune, de asemenea: înainte ca persoana pe care o poţi vedea să ajungă la tine; sau înainte ca ochiul tău să se închidă, după ce s-a uitat mult timp într-un punct fix, iar această interpretare este mult mai aproape de realitate.

„Şi când a văzut [Solomon tronul] stând dinaintea lui,”,

adică atunci când a văzut el că i-a fost adus tronul lui Bilqis, din Yemen în Ierusalim, în această perioadă atât de scurtă „a zis el: «Aceasta este prin graţia Domnului meu, ca să mă încerce dacă eu sunt mul-ţumitor sau sunt nemulţumitor.»”, adică, acest lucru s-a întâmplat prin Mila lui Allah, care are grijă de toţi oamenii şi toţi oamenii sunt testaţi pentru a vedea dacă sunt ei mulţumitori sau nu.

„Însă, acela care este mulţumitor, este mulţumitor pentru sine însuşi, cât despre acela care este nemulţumitor, Domnul meu Îşi este De ajuns pentru Sine şi El este Înstărit [şi] Mărinimos [*Ghaniy, Karim*].”,

adică, El, Preaînaltul, nu are

nevoie de mulţumirile celui care Îi mulţumeşte şi nici de necredinţa celui necredincios; acestea nu Îl afectează în vreun fel.

Apoi, Solomon, aleihi sallam, a ordonat ca să i se aducă modificări tronului, pentru a-i testa inteligenţa şi puterea de înţelegere:

„Şi a [mai] zis el: «Faceţi tronul ei de nerecunoscut [pentru ea], pentru ca să vedem dacă ea este călăuzită, sau dacă ea este dintre aceia care nu sunt călăuziţi!» ~ Şi când a venit ea, i s-a zis: «Aşa este tronul tău?» Iar ea a răspuns: «Parcă ar fi el...»”,

acest răspuns demonstrând că ea nu a exclus posibilitatea ca tronul ei, pe care ea tocmai îl lăsase, să fie adus din Yemen până în Ierusalim, cu toate că nu îşi putea explica cine a putut face asemenea minune.

Allah Atotputernicul spune, referindu-se la Solomon, aleihi sallam, şi la oamenii săi:

„«Şi nouă ni se dăduse ştiinţa înaintea ei şi eram noi deja supuşi» ~ Însă pe ea o abătuse ceea ce ea adora în locul lui Allah şi era ea dintr-un neam de necredincioşi.”,

adică ea adora soarele în locul lui Allah Atotputernicul, urmând religia tatălui său şi cea a strămoşilor săi, fără a avea vreo dovadă în acest sens.

Solomon, aleihi sallam, a ordonat înainte de venirea reginei construirea unui Sarh (o pardoseală din sticlă, sub care se aflau diferite soiuri de peşti şi creaturi care trăiesc în apă). Când regina Bilqis a ajuns, i s-a ordonat să intre în Sarh, în timp ce Solomon, aleihi sallam, stătea pe tronul ei:

„I s-a zis ei: «Intră în palat!» Şi când l-a văzut ea, l-a socotit a fi o mare adâncă şi [şi-a ridicat poalele], descoperindu-şi pulpele. A-tunci, [Solomon] a zis: «Este un palat pardosit cu cristal (Sarh).» A zis ea: «Doamne, eu sunt nedreaptă faţă de mine însămi! Eu mă supun împreună cu Solomon lui Allah, Stăpânul Lumilor!»”

Se spune că: Atunci când Solomon, aleihi sallam, a vrut să se căsătorească cu ea, a întrebat omenirea despre o metodă de a îndepărta părul de pe picioarele ei, iar ei i-au spus despre raderea acestuia, însă ea s-a temut să facă acest lucru. Apoi, el, aleihi sallam, a întrebat djinnii, care au construit o baie (cadă presupunem) pentru el. Aşa că, el a fost primul care a intrat într-o baie.

At-Tha’labi împreună cu alţii au spus:

„Când Solomon, aleihi sallam, s-a căsătorit cu ea, el i-a restituit regatul din Yemen, obişnuind să o viziteze acolo trei zile pe lună, apoi întorcându-se în Ierusalim pe un covor zburător. În completare, el a ordonat djinnilor să-i construiască trei palate în Ye-

men: Ghamdan, Salhin şi Bitun. Iar Allah ştie cel mai bine care este adevărul!"

Ibn Ishaq a relatat, după anumiţi învăţaţi şi sub autoritatea lui Wahab ibn Munabih, că Solomon, aleihi sallam, nu s-a căsătorit cu ea, dar că a căsătorit-o pe aceasta cu regele din Ramadan, lăsând-o să conducă din nou în Yemen, şi el, aleihi sallam, i-a cerut căpeteniei djinnilor din Yemen, să construiască cele trei palate pentru ea. Însă, această relatare nu a fost autentificată precum cea de dinainte, iar Allahu Alam, Cel Atoateştiutor ştie cel mai bine!

~ Sfârşit ~

Allahu Alam

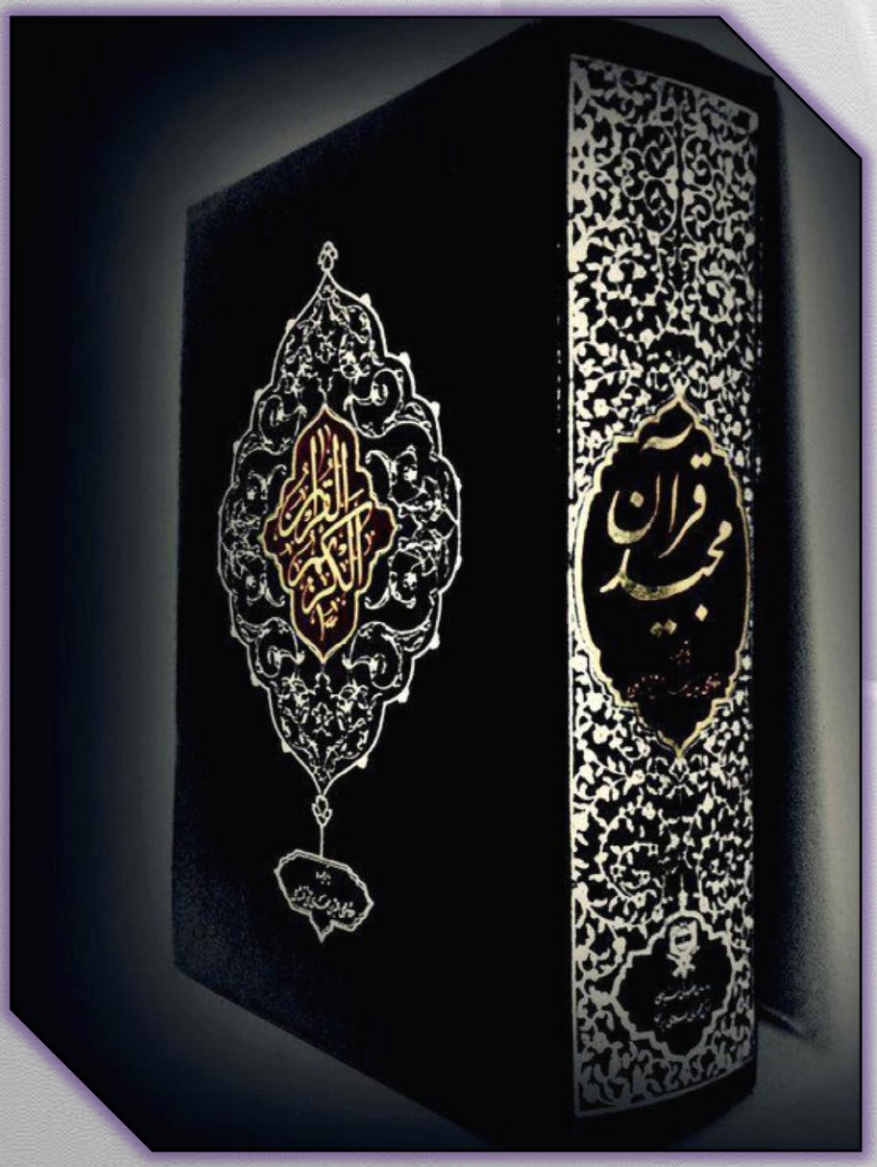

بسم الله الرحمن الرحيم

Răbdarea – As-Sabr (الصبر)

~ de Gabriela Gharabli ~

Allah subhanahu wa ta'ala ne-a avertizat în Nobilul Coran cu privire la faptul că toţi vom fi supuşi încercărilor în această viaţă şi că de atitudinea pe care o vom lua depinde Viaţa noastră de Apoi.

„Vă vom încerca cu puţină spaimă, foamete, lipsire de bunuri, de suflete şi de roade, dar binevesteşte celor răbdători, ~ Care, dacă s-a abătut asupra lor vreo nenorocire, spun: «Noi suntem ai lui Allah şi noi la El ne întoarcem».”

(Surat Al-Baqara, 2:155-156)

În acest verset, Allah Preaînaltul ne arată felul în care trebuie să facem faţă tuturor încercărilor din viaţa noastră, fără a pune întrebări de genul «de ce tocmai mie mi s-a întâmplat?» Noi trebuie să fim răbdători şi conştienţi de faptul că în puterea lui Allah subhanahu wa ta'ala stă destinul nostru şi că totul se întâmplă numai cu Voia Lui. Răbdarea este un act de adorare, fiind de mai multe ori menţionată în Coran, alături de Rugăciune.

„O, voi, cei care credeţi! Căutaţi ajutor întru răbdare şi Rugăciune [As-Salat], căci Allah este cu cei răbdători!”

(Surat Al-Baqara, 2:153)

Un exemplu pentru noi toţi îl găsim în Coran, unde se descriu încercările la care au fost supuşi Profeţii, aleihum sallam, oameni aleşi de Însuşi Allah subhanahu wa ta'ala, pentru a răspândi mesajul Său:

Profetul Avraam, aleihi sallam:

„Şi [luaţi aminte] când pe Avraam l-a încercat Domnul său cu cuvinte...”

(Surat Al-Baqara, 2:124)

Profetul Moise, aleihi sallam, şi cei care au crezut în el:

„Şi [adu-ţi aminte] când Moise a zis neamului său: «Aduceţi-vă aminte de binefacerea lui Allah asupra voastră, când El v-a izbăvit de clanul lui Faraon care v-a supus la rău chin, i-a măcelărit pe fiii voştri şi le-a lăsat în viaţă pe muierile voastre! Şi în aceasta a fost pentru voi mare încercare de la Domnul vostru!”

(Surat Ibrahim, 14:6)

Iar pentru cei răbdători şi credincioşi a venit răsplata de la Allah subhanahu wa ta'ala:

„Noi l-am trimis pe Moise cu semnele Noastre, [zicându-i]: «Scoate neamul tău din întuneric la lumină şi adu-le lor aminte de zilele lui Allah!» Întru aceasta sunt semne pentru toţi cei răbdători şi mulţumitori.”

(Surat Ibrahim, 14:5)

Profetul Dawud, aleihi sallam:

„...Şi David a socotit că Noi îl punem la încercare şi s-a rugat de iertare Domnului său şi a căzut, prosternându-se, şi s-a căit.”

(Surat Sad, 38:24)

Profetul Solomon, aleihi sallam:

„A zis unul care avea ştiinţă de Carte: «Eu ţi-l voi aduce înainte ca tu să clipeşti din ochi!.» Şi când a văzut [Solomon tronul] stând dinaintea lui, a zis el: «Aceasta este prin graţia Domnului meu, ca să mă încerce dacă eu sunt mulţumitor sau sunt nemulţumitor. Însă acela care este mulţumitor este mulţumitor pentru sine însuşi; cât despre acela care este nemulţumitor, Domnul meu Îşi este de ajuns pentru Sine şi El este Înstărit [şi] Mărinimos [*Ghaniy, Karim*].»”

(Surat An-Naml, 27:40)

„Şi [adu-ţi aminte] de Ismail, şi de Idris, şi de Dhu-l-Kifl - şi toţi erau răbdători.”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:85)

„Deci rabdă, aşa cum au răbdat cei statornici dintre trimişi (47) şi nu cere să vină degrabă asupra lor!”

(Surat Al-’Ahqaf, 46:35)

Semnificaţia numărului din paranteză:

47) Aceştia sunt în număr de cinci: Noe, Avraam, Moise, Isus şi Mohammed.

Răbdarea este cea care i-a ajutat pe Profeţi, aleihum sallam, să treacă peste toate încercările în această lume, rămânând pe Calea cea Dreaptă şi propovăduind mereu cuvintele lui Allah Preaînaltul, îndemnându-i pe oameni să urmeze Adevărata Religie. Ei, aleihum sallam, au avut întotdeauna încredere în Creatorul Divin şi nu s-au dat la o parte din faţa greutăţilor.

Cunoscând viaţa Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, ştim prin câte încercări a trecut, începând din copilărie, crescând fără tată, iar la o vârstă fragedă pierzându-şi mama, aducând, apoi, mesajul Divin, fiind batjocorit şi trebuind să se confrunte cu mulţi duşmani ai Islamului, astfel fiind supus persecuţiilor. El nu a renunţat nici măcar o clipă la adevărata religie, făcând faţă dificultăţilor şi împotrivirii cu care a fost întâmpinat, făcându-l să fie multă vreme străin şi fără sprijinitori printre fiii neamului său. Numai prin revelaţiile primite a fost mereu îndemnat să rabde şi să persevereze, promiţându-i-se

sprijin şi izbândă, în cele din urmă.

Pe plan familial, a suferit pierzându-şi fiii la vârste foarte mici şi fetele încă în floarea vârstei. De asemenea, la numai 40 de ani şi-a înmormântat soţia mult iubită, Khadija, radhi Allahu anha, iar în acelaşi an şi-a pierdut şi unchiul, Abu Talib, care i-a fost mereu sprijin.

A suportat multe dureri în urma rănilor primite în războaiele purtate cu necredincioşii, dar a stat mereu drept în faţa tuturor încercărilor, a fost răbdător, ştiind că ele vin de la Unicul Creator şi că răsplata pentru ele va fi foarte preţioasă. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Răbdarea este o lumină."

(relatat de Muslim)

Răbdarea trebuie să fie lumina care ne ajută să trecem prin întunericul încercărilor, atunci când poate suferim de frig sau de foame, suntem săraci sau bolnavi, pierdem pe cineva foarte drag, un prieten devine străin sau chiar duşmanul nostru, sau atunci când suntem atacaţi verbal pentru religia noastră, iar ea, această lumină binecuvântată, ne va aduce răsplata lui Allah subhanahu wa ta'ala.

„Veţi fi încercaţi [în privinţa] bunurilor voastre şi [în privinţa] sufletelor voastre. Veţi auzi de la cei cărora Cartea le-a fost dăruită mai înaintea voastră şi de la idolatri multe sudălmi. Iar dacă sunteţi răbdători şi sunteţi evlavioşi, [cu siguranţă] acesta este unul dintre lucrurile cele mai de preţ."

(Surat 'Al-'Imran, 3:186)

Putem avea probleme la locul de muncă, sau uneori poate copiii noştri sunt o încercare pentru noi, mai ales în această lume plină de tentaţii; unii trec printr-un divorţ sau chiar prin pierderea unor averi şi, din aceste motive, mulţi pot dispera, ajungând la depresii, însă, trebuie să ştim că niciun suflet nu primeşte mai mult decât poate suporta, iar răbdarea este acea lumină care ne va călăuzi prin lianul problemelor.

„Allah nu impune niciunui suflet decât ceea ce este în putinţa lui..."

(Surat Al-Baqara, 2:286)

Răbdarea este un sentiment uman, animalele acţionează pe baza instinctelor, tot ceea ce pot face este să reacţioneze, însă oamenii au fost înzestraţi cu raţiune, ceea ce echilibrează instinctul; aşa cum oasele sunt temelia organismului, răbdarea trebuie să fie temelia caracterului nostru.

Imam Ghazzali a spus:

„Sabr este un medicament foarte amar, cu un gust neplăcut, dar atât de plin de binecuvântări încât, cu ajutorul acestui medicament, este uşor să te bucuri de

toate câştigurile şi să eviţi tot ceea ce dăunează şi te poate leza. Oamenii cu înţelepciune şi înţelegere iau cu curaj acest medicament, fără să se îngrijoreze de gustul său neplăcut şi amar, ei crezând că, suportând un moment amărăciunea, vor asigura ani de câştig."

Mulţi oameni nu cunosc adevăratul sens al răbdării, modul în care un om, adevărat răbdător, trebuie să se comporte şi nu cunosc cât de importantă este aceasta pentru Allah Preaînaltul. Aceşti oameni consideră răbdarea o capacitate de a rezista la ceva şi este absolut normal, pentru ei, pierderea răbdării în astfel de situaţii. Ei văd că este absolut inutil să arate răbdare într-o astfel de situaţie din care nu derivă niciun beneficiu pentru ei. Aceştia sunt necredincioşii, care consideră că merită să aibă răbdare doar în situaţiile din care ei vor avea numai de câştigat, astfel urmărind doar interesele proprii, perseverând în comiterea păcatelor. În acest caz, Allah subhanahu wa ta'ala este Cel care este Răbdător cu ei şi îi previne în Coran:

„Şi să nu socotească cei care nu cred că răgazul pe care li-l dăm va fi spre binele lor, ci Noi avem îndelungă răbdare cu ei, pentru a creşte întru păcate. Iar ei vor avea parte de osândă umilitoare!"

(Surat 'Al-'Imran, 3:178)

Adevărata sursă a răbdării este credinţa în Allah subhanahu wa ta'ala, Cel care veghează asupra noastră, şi credinţa în destin, în ceea ce ne-a fost scris. El, Preaînaltul, este Cel cu putere peste toate, Atoateştiutorul, Unicul, care ne cunoaşte trecutul, prezentul şi viitorul. Se poate întâmpla ca un eveniment, aparent nefavorabil, să ne aducă beneficii neaşteptate, sau invers.

„V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea vă este neplăcută. Or, se poate [întâmpla] ca voi să urâţi un lucru care este bun pentru voi şi să iubiţi un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah ştie, în vreme ce voi nu ştiţi."

(Surat Al-Baqara, 2:216)

Putem spune că cei care au răbdare de dragul lui Allah subhanahu wa ta'ala, bazându-se pe ajutorul Lui, sunt cei care sunt puternici şi vor avea numai de câştigat. Cei care au răbdare de dragul lui Allah Preaînaltul, dar nu se bazează pe ajutorul Lui, sunt oameni buni, dar foarte slabi şi neajutoraţi. Pe când aceia care nu au răbdare şi nici nu se gândesc la ajutorul care poate veni din partea lui Allah subhanahu wa ta'ala, sunt total sortiţi eşecului.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Pe oricine rămâne răbdător, Allah îl va face şi mai răbdător. Ni-

mănui nu-i poate fi dată o binecuvântare mai bună şi mai mare decât răbdarea."

(relatat de Bukhari)

Tipurile răbdării

1. Răbdarea în efectuarea actelor de adorare şi supunere faţă de Allah Preaînaltul

„Cuvioşia nu stă în a vă întoarce feţele spre Răsărit sau spre Apus, ci cuvioşia este a crede în Allah şi în Ziua de Apoi, în Îngeri, în Carte şi în Profeţi, a da din avere – în pofida iubirii pentru ea – rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului, cerşetorului şi pentru răscumpărarea robilor, a împlini Rugăciunea [As-Salat], a da Dania [Az-Zakat], a-şi ţine legământul dacă s-a legat, a fi răbdător la nenorocire, la rău şi în momentele de primejdie. Aceştia sunt cei drepţi, aceştia sunt cei evlavioşi [Al-Mu'taqun]!"

(Surat Al-Baqara, 2:177)

Trebuie să avem răbdare în efectuarea Rugăciunilor noastre zilnice; nu ajunge să le efectuăm la timpul lor, ci să le efectuăm cu inima plină de evlavie şi adorare faţă de Unicul Creator. De asemenea, să nu uităm că luna Ramadan este o lună a răbdării, aşa cum însuşi Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a numit-o:

„Postul din luna răbdării (luna Ramadan) şi trei zile în fiecare lună, sunt considerate ca postul continuu - ca şi recompensă."

(relatat de Ahmad şi Nasa'i)

2. Răbdarea în abţinerea de la păcate

Această lume este plină de tentaţii amăgitoare, care te conduc spre a săvârşi fapte neplăcute, sau chiar interzise de Allah subhanahu wa ta'ala. Oamenii, în goana lor după avere sau plăceri, uită de adevărata valoare a vieţii, uită că Allah Preaînaltul i-a creat pentru ca ei să-L adore.

„Eu nu i-am creat pe djinni şi oameni decât pentru ca ei să Mă adore."

(Surat Adh-Dhariyat, 51:56)

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Pe Allah, nu mi-e teamă pentru sărăcia voastră, ci mi-e teamă că veţi duce o viaţă luxoasă, aşa cum au făcut şi popoarele dinaintea voastră, după care vă veţi întrece cu ceilalţi pentru aceasta, aşa cum s-au întrecut şi vă va distruge aşa cum i-a distrus pe ei."

(relatat de Bukhari)

3. Răbdarea în faţa greutăţilor lumeşti

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Vă vom încerca cu puţină spaimă, foamete, lipsire de bu-

nuri, de suflete şi de roade, dar binevesteşte celor răbdători, ~ Care, dacă s-a abătut asupra lor vreo nenorocire, spun: «Noi suntem ai lui Allah şi noi la El ne întoarcem».”

(Surat Al-Baqara, 2:155-156)

Savanţii musulmani spun că a nu avea răbdare în cazul nenorocirilor este, de fapt, cea mai mare nenorocire.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„...Omul este încercat conform nivelului credinţei sale. Dacă credinţa sa este puternică, încercările sale sunt mai aspre, iar dacă există o slăbiciune în credinţa lui, el va fi încercat în consecinţă.”

(relatat de Tirmidhi şi Ibn Majah)

Uneori, din păcate, invidia şi duşmănia se cuibăresc în inimile celor slabi, a celor care nu cred cu adevărat în vorbele lui Allah subhanahu wa ta’ala, iar ei ajung să se bucure de nenorocirile fraţilor sau surorilor în Islam. Despre ei, Allah Preaînaltul spune în Coran:

„Dacă voi aveţi parte de ceva bun, ei sunt mâhniţi, iar dacă vi se întâmplă ceva rău, ei se bucură de aceasta. Însă dacă veţi fi cu răbdare şi vă veţi teme [de Allah], viclenia lor nu vă va pricinui nimic rău. Allah cunoaşte prea bine ceea ce fac ei.”

(Surat ’Al-’Imran, 3:120)

Răbdarea adevărată este o caracteristică morală care trebuie să fie prezentă în faţa tuturor dificultăţilor şi în fiecare moment al vieţii. Trebuie mereu să fim conştienţi că viaţa pe pământ este infimă în comparaţie cu Viaţa de Apoi, iar cei care trăiesc doar pentru bucuriile efemere ale acestei vieţi sunt cu adevărat în pierdere. În fiecare faptă şi gând al nostru trebuie să căutăm mulţumirea numai a lui Allah subhanahu wa ta’ala.

„Dacă Noi îi dăm omului să guste îndurare din partea Noastră, iar apoi o luăm de la el, atunci el este deznădăjduit şi nemulţumitor. ~ Dacă, însă, Noi îi dăm să guste bucurie după ce l-a atins o nenorocire, atunci el va zice: «S-au dus relele de la mine!» şi el va fi bucuros şi mândru, ~ Mai puţin aceia care sunt cu răbdare şi săvârşesc fapte bune. Şi aceia vor avea parte de iertare şi de răsplată mare.”

(Surat Hud, 11:9-11)

În această „călătorie” a noastră pe pământ, ne regăsim într-una din următoarele două situaţii: fie că suntem fericiţi şi mulţumiţi, ca urmare a evenimentelor pozitive şi atunci un adevărat credincios Îi mulţumeşte numai lui Allah subhanahu wa ta’ala (Shukur Allah), fie suntem supuşi încercărilor Lui şi atunci trebuie să dăm dovadă de răbdare încă de la pri-

mele semne negative, de orice fel ar fi ele. Trebuie să fim mereu siguri că dacă Allah subhanahu wa ta'ala ne-a încercat cu greutăţi, este pentru că El ne iubeşte şi ne va recompensa în Viaţa de Apoi.

Recompensele promise de Allah Preaînaltul pentru cei răbdători

1. *Paradisul*, recompensa absolută pe care, inshaAllah, o poate primi un credincios de la Creatorul său:

„Şi îi va răsplăti pe ei pentru că au răbdat, cu o Grădină şi cu [veşminte] de mătase,"

(Surat Al-'Insan, 76:12)

Anas, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Allah a spus: «Dacă îl testez pe robul Meu privându-l de două dintre cele mai preţioase lucruri ale sale (aşa cum sunt ochii sau vederea sa), şi el primeşte aceasta cu răbdare şi perseverenţă, ar trebui să-l recompensez cu Paradisul.»"

(relatat de Bukhari)

2. *Iertarea păcatelor*

„Care zic: «Doamne, noi credem! Iartă-ne nouă greşalele noastre şi fereşte-ne pe noi de chinurile Focului!» ~ [Aceştia sunt] cei răbdători, cei sinceri, cei smeriţi, cei care dau milostenie, cei care cer iertare înainte de revărsatul zorilor"

(Surat 'Al-'Imran, 3:16-17)

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Niciun rău nu i se poate întâmpla unui musulman, fără ca Allah să-i ierte o parte dintre păcatele sale, chiar dacă acesta (răul) este cât înţepătura unui ghimpe."

(relatat de Bukhari)

3. *Răsplata pentru faptele noastre este multiplicată*

„Spune: «O, robii mei cei drept-credincioşi! Fiţi cu frică de Domnul vostru! Cei care fac bine în această lume vor avea parte de bine. Pământul lui Allah este întins. Cei statornici vor primi răsplata lor fără măsură!»"

(Surat Az-Zumar, 39:10)

4. *Allah subhanahu wa ta'ala este cu cei care persevereză în fapte bune şi în răbdare*

„Că omul va fi în pierdere, ~ Afară de aceia care cred şi împlinesc fapte bune, şi se îndeamnă unul pe altul către Adevăr, şi se îndeamnă unul pe altul la răbdare."

(Surat Al-'Asr, 103:2-3)

„Şi fii statornic în răbdare, fiindcă Allah nu lasă să se piardă răsplata făcătorilor de bine!"

(Surat Hud, 11:115)

InshaAllah, să ne străduim în a smulge buruienile de pasiune, neascultare şi păcat din inimile noastre, semănând în locul lor dorinţa sinceră de schimbare, în speranţa că Allah Preaînaltul va purifica acest teren, prin Mila şi Iertarea Sa nemărginită.

„Doamne, revarsă asupra noastră răbdare şi fă-ne pe noi să murim cu desăvârşire supuşi [musulmani]!”

(Surat Al-’A’raf, 7:126)

Allahu Alam

Bucură-te de viaţă

~ tradus de Alexandra Puriş ~

Comportamentul cu copiii

De câte întâmplări frumoase sau mai puţin frumoase, care s-au petrecut în copilăria noastră, ne mai amintim în prezent?

Gândiţi-vă la copilărie şi, fără îndoială, vă veţi aminti ziua în care aţi primit o diplomă pentru realizările şcolare, sau când cineva v-a lăudat în public. Acestea sunt tipurile de întâmplări care rămân întipărite în memoria noastră, astfel încât nu vor putea fi uitate.

De asemeni, aşa ne amintim şi de momentele triste din copilăria noastră, cum ar fi un profesor care ne-a pedepsit, o ceartă cu un coleg de clasă, sau chiar şi o umilinţă suferită din partea unui membru al familiei.

Comportamentul bun al copiilor se răsfrânge asupra lor şi asupra părinţilor şi familiei lor, câştigându-le, astfel, dragostea şi respectul. Cazul în care învăţătorii sunt contactaţi de către părinţii propriilor lor elevi, pentru a le mulţumi şi a-şi exprima respectul pentru ei, e tocmai datorită faptului că ei oferă acest bun comportament copiilor lor. Această afecţiune de recunoştinţă este exprimată uneori prin cuvinte, alteori sub forma unor buchete cu flori. Aşadar, nu ezitaţi să îi zâmbiţi unui copil, astfel câştigându-i inima şi exersându-vă capacităţile de interacţionare cu ei!

Un bun exemplu în acest sens este atunci când un învăţat a vorbit în faţa unui grup de copii dintr-o şcoală şi i-a întrebat pe aceştia dacă vreunul dintre ei cunoaşte vreun hadith cu privire la Rugăciune; un copil a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cu adevărat, între om şi între politeism şi necredinţă se află neglijarea Rugăciunii.”

(relatat de Muslim)”

Învăţatul a fost atât de uimit de răspunsul şi de zelul copilului, încât şi-a dat jos ceasul de la mână şi i l-a dăruit acestuia, în ciuda faptului că ceasul său nu avea nimic special. Acest fapt l-a încurajat pe copil să studieze cu mai multă ardoare şi să memoreze întregul Coran, deoarece s-a simţit apreciat.

Anii au trecut şi învăţatul,

mergând la o moschee, a ascultat predica imamului, dar imamul nu era altul decât acel copil căruia el îi dăruise ceasul său. Chiar dacă el, pe moment, nu şi-a amintit de aceasta, tânărul şi-a adus aminte de el. Astfel, putem observa cum încurajarea arătată în copilărie şi dragostea care i-a fost insuflată în inima sa, s-au dezvoltat în interior, crescând cu ea, devenind adult.

Sunt diferite modurile în care oamenii acţionează, iar copiii, de cele mai multe ori, acţionează ca ei. Uneori, când o persoană intră într-o adunare împreună cu fiul său, strânge mâna fiecăruia dintre cei prezenţi, iar fiul său se va comporta asemenea. Printre cei prezenţi, vor fi unii care vor ignora complet copilul, alţii care îi vor strânge mâna şi alţii care îi vor strânge mâna cu căldură şi îi vor spune: „Bine ai venit, tinere! Cum te simţi azi?" Acest tip de comportament va rămâne gravat în memoria copilului, care simte că este demn de respect.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, se purta cel mai frumos cu copiii. Acest lucru se putea observa din felul în care se comporta cu cei aflaţi în jurul său. Astfel, Anas ibn Malik, radhi Allahu anhu, avea un frate mai mic şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să se joace cu el şi să îl numească Abu Umayr. Copilul avea o pasăre cu care se juca mereu. Ori de câte ori Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, îl întâlnea, glumea cu el, spunând*:*

„O, Abu Umayr, ce s-a întâmplat cu Al-Naughayr?", referindu-se la acea pasăre.

De asemeni, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, de câte ori se întâlnea cu Zaynab bint Umm Salama, îi spunea zâmbind: *„O, Zuwaynib! O, Zuwaynib!"*

Când trecea pe lângă un grup de copii care se juca, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, îi saluta. De câte ori îi vizita pe companionii săi, radhi Allahu anhum, Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să îi salute pe copiii acestora şi să îşi pună mâna pe capul lor, cu drgoste.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, la întoarcerea armatei din Mu'ta, a fost întâmpinat de către copiii acestora şi de ceilalţi copii, când înaintau în drum spre Medina. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, când a văzut copiii, a spus:

„Luaţi copiii şi duceţi-i în braţe şi vă rog daţi-mi-l mie pe Ibn Gafar."

Într-o zi, pe când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, îşi făcea abluţiunea, s-a apropiat de el Mahmud ibn Al Rabi'a, care avea doar cinci ani. Profetul, salla

Allahu aleihi wa sallam, a luat nişte apă în gură şi a suflat-o, în glumă, în faţa băiatului.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, era un om vesel şi plin de viaţă, încercând întotdeauna să îi facă pe oameni fericiţi, fiind maleabil, dar corect şi drept.

Un om a venit la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, dorind o cămilă pe care să o călărească, pentru o călătorie. El, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus în glumă:

„Eu îţi voi oferi un pui de cămilă."

Omul a fost surprins şi se gândea cum ar putea să călărească un pui de cămilă, care nu avea cum să îi suporte greutatea. El a spus:

„O, Mesager al lui Allah! Ce să fac cu un pui de cămilă?"

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a răspuns:

„Dă naştere o cămilă la altceva în afara unui pui de cămilă?",

aceasta însemnând, fără îndoială, că şi acest pui este puiul unei cămile.

Odată, el i-a spus în glumă lui Anas, radhi Allahu anhu:

„O, tu, posesorul a două urechi!"

Odată, o femeie a venit la Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, plângându-se de comportamentul soţului ei, aşa că el i-a spus:

„Soţul tău este cel ai cărui ochi sunt albi."

Femeia s-a îngrijorat, gândindu-se că soţul ei a devenit orb, pe baza a ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala a spus despre Iacob, aleihi sallam: „Ochii lui au devenit albi de atâta plâns...", lăsându-l orb. Ea s-a întors la soţul ei îngrozită şi a început să se uite în ochii lui cu atenţie. El a întrebat-o care este problema, iar soţia i-a răspuns:

„Profetul a spus că ochii tăi sunt albi!"

Soţul i-a zis:

„O, femeie! Oare el nu ţi-a spus că lumina din ochii mei este mai mare decât întunericul din interiorul lor?",

ceea ce înseamnă că toată lumea are şi lumină, dar şi întuneric în ochi, pentru că aceştia nu văd întotdeauna ceea ce trebuie văzut.

Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, accepta ca cei din jurul său să glumească cu el şi să zâmbească. Odată, Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, a venit la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, iar acesta era supărat pe soţiile sale, din cauza exigenţelor acestora privind banii pe care îi primeau periodic. Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„O, Mesager al lui Allah! Dacă îţi aminteşti, încă de pe timpul când făceam parte din tribul Quraish, mereu ne-am controlat soţ-

iile. Dacă vreuna dintre soţiile noastre cerea mai mulţi bani pentru cheltuielile personale, am fi sărit din locul nostru şi le-am fi apucat de gât. Însă, când am venit la Medina, am găsit femei care îşi controlau bărbaţii, aşa că femeile noastre au început să înveţe aceste mici trucuri de la femeile lor." În acel moment, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a continuat să zâmbească. El a fost, într-adevăr, o companie plăcută şi prietenoasă. Dacă am putea să dezvoltăm şi noi astfel de calităţi, cu siguranţă am putea avea o viaţă mult mai plăcută.

Concluzie

Un copil este ca lutul moale; dacă îl modelăm în conformitate cu comportamentul bun, se va solidifica şi va fi un bun credincios.

Ingredientele unei căsătorii fericite

- Compilaţie -

~ tradus de Alya Iacob ~

2. Responsabilităţile în cadrul căsătoriei

Căsătoria presupune îndeplinirea mai multor îndatoriri, după cum putem citi şi în aceste versete din Sfântul Coran:

„O, voi, cei care credeţi! Nu vă este îngăduit să moşteniţi femei în pofida voinţei lor şi nici să le opriţi să se căsătorească [din nou] cu alţii, ca să le luaţi o parte din ce le-aţi dat [ca zestre], decât dacă ele au săvârşit un păcat învederat, ci purtaţi-vă cu ele după cuviinţă! Iar dacă nu vă este pe plac, se poate să nu vă fie pe plac un lucru pe care Allah l-a pregătit [să vă aducă] un mare bine."

(Surat An-Nisa', 4:19)

De asemenea, în Sfântul Coran găsim:

„Muierile divorţate trebuie să aştepte trei menstruaţii şi nu le este îngăduit să ascundă ce a făcut Allah în pântecele lor, dacă ele cred în Allah şi în Ziua de Apoi. Iar bărbaţii lor sunt mai îndreptăţiţi să le aducă înapoi în acest răstimp, dacă vor împăcarea. Ele au drepturi egale cu obligaţiile lor, după cuviinţă. Dar bărbaţii au o treaptă peste ele. Şi Allah este Atotputernic, Înţelept [*'Aziz, Hakim*]."

(Surat Al-Baqara, 2:228)

Responsabilităţile maritale implică trei tipuri de drepturi.

Primul este:

Drepturile soţului asupra soţiei

„Bărbaţii sunt proteguitori ai muierilor, datorită calităţilor deosebite cu care i-a dăruit Allah şi datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor. Iar cele evlavioase [dintre femei] sunt ascultătoare şi păzitoare [ale celor care trebuiesc păzite] în absenţa [soţilor lor], pe care şi Allah le păzeşte. Pe acelea de a căror neascultare vă temeţi, povăţuiţi-le, părăsiţi-le în paturi şi loviţi-le! Dar dacă ele [revin şi] ascultă de voi, atunci nu mai căutaţi pricină împotriva lor. Allah este Cel mai Înalt, Măreţ [*'Aliyy, Kabir*]."

(Surat An-Nisa', 4:34)

a. Soţul îi este supraveghetor

soţiei

Acesta este un drept la care mulţi bărbaţi au renunţat din proprie voinţă, considerând că supravegherea este responsabilitatea soţiei. Acesta este un lucru greşit, pentru că femeia, prin natura ei, doreşte să se sprijine pe umărul soţului. Chiar dacă sunt multe femei care se laudă în faţa colegelor cât de buni sunt soţii lor, în sufletul lor, ele nu se simt împlinite, pentru că nu au o bază solidă în propria lor casă. Femeia care se plânge că soţul ei este superior, va şti întotdeauna, în adâncul inimii ei, că are un soţ care-i oferă tot confortul şi care îi este mereu aproape, atunci când are nevoie.

Spre exemplu, atunci când un anumit oraş sau o anumită ţară pierde controlul asupra securităţii sale, locuitorii acestora au libertatea (greşit înţeleasă) de a face ce vor. Nu mai există niciun pericol psihologic, deşi frica şi violenţa plutesc în aer. În contrast, atunci când un oraş sau o ţară este controlată strict din punct de vedere al securităţii, chiar şi cei care **nu** sunt de acord cu această securitate, se simt în siguranţă.

Aşadar, atunci când bărbatul cedează întreg controlul casei soţiei sale, nu îi face niciun bine, ci mai degrabă un defavor, aşa cum şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Asemenea oameni care sunt conduşi de o femeie, nu vor avea niciodată succes.”

(relatat de Bukhari)

Acest hadith se aplică în general şi în cazul căsătoriei. Se consideră că atunci când femeia îi cere soţului ei să fie stâlpul casei şi să îşi accepte acest rol, aşa cum acceptă să cheltuie pentru ea, cererea ei va fi o sursă de stabilitate în familie.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, sublinia de multe ori importanţa îndeplinirii datoriei pe care femeia o are faţă de soţul ei:

„O femeie a venit să îl întrebe pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, despre câteva lucruri, şi când au terminat, el a întrebat-o: «Eşti căsătorită?» Ea a răspuns: «Da.» El a întrebat-o: «Cum te porţi cu el?» Ea i-a răspuns: «Îmi fac întotdeauna datoria, dar sunt şi excepţii când îmi este peste puteri.» El i-a răspuns: «Ai grijă la felul în care te comporţi cu el, pentru că el este Paradisul sau Iadul tău.»”

(relatat de Ahmad şi Nisa’i)

b. Soţia nu trebuie să permită accesul unei persoane în casă fără acordul soţului

Acest fapt este confirmat prin relatarea lui Abu Huraira, radhi Allahu anhu, care l-a auzit pe

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

„O femeie nu trebuie să postească atunci când soţul ei este de faţă, decât dacă are acordul lui. Ea nu trebuie să permită nimănui să intre în casa lui când el este de faţă, decât dacă are acordul său. Orice parte va cheltui din averea lui, fără ca el să îi spună să facă acest lucru, jumătate din răsplata pentru asta îi va fi acordată lui."

(relatat de Muslim)

Imam Al-Nawawi, radhi Allahu anhu, a spus:

„Această regulă se aplică numai în cazul în care soţia ştie că soţul este nemulţumit dacă ea primeşte acea persoană în casă. Atunci când ea ştie că soţul său nu se va supăra, această regulă nu se mai aplică."

Aşadar, soţia trebuie să ia în considerare dorinţa soţului şi ceea ce acesta îi permite să facă.

c. Soţia are obligaţia să împlinească nevoile soţului

Opinia corectă, în cazul acestui subiect des contestat, este aceea că soţia are obligaţia să împlinească nevoile soţului. Cu toate că aceste nevoi diferă de la bărbat la bărbat, împlinirea acestora rămâne în continuare una dintre îndatoririle soţiei.

În societatea contemporană, observăm că tot mai multe soţii, urmând modelele din jur, cer soţilor să le angajeze menajere care să se îngrijească de treburile casnice, în ciuda faptului că ele ar putea să se ocupe de acestea. Acest lucru poate cauza probleme în căsnicie, deoarece presupune un alt efort financiar din partea soţului.

Spre exemplu, sunt bărbaţi cu un salariu mediu, care acceptă să angajeze o menajeră chiar dacă nu au resursele financiare necesare, totul pentru a îşi mulţumi soţia care doreşte un asemenea stil de viaţă.

De asemenea, şi soţia trebuie să aplice la fel de bine cerinţele şi doleanţele soţului. Ea trebuie să ia în considerare bunăstarea şi fericirea familiei sale, atunci când soţul îi cere să facă ceva.

d. Soţia să nu ţină post voluntar fără permisiunea soţului

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„O femeie nu trebuie să postească atunci când soţul ei este de faţă, decât dacă are acordul lui...."

(relatat de Muslim)

e. Soţia trebuie să aibă grijă de ea, de averea soţului ei şi de copiii lor

Soţia este cea care are în grijă casa, dacă soţul este plecat.

Cele mai valoroase lucruri ale unui om sunt onoarea, averea şi copiii. Acestea rămân în mâinile soţiei şi ea va fi întrebată de ele. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„...O femeie este păzitoarea casei soţului ei şi este responsabilă pentru aceasta...”

(relatat de Bukhari)

Acestea sunt o parte din drepturile soţului asupra soţiei sale.

Drepturile soţiei asupra soţului

Aici sunt, de asemenea, câteva subpuncte:

a. Mahr, sau un cadou din partea soţului

Soţia are dreptul să ceară soţului aceasta, pentru că Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Şi oferiţi femeilor zestrea de bunăvoie”

(Surat An-Nisa’, 4:4)

Acest subiect a fost discutat în numărul precedent.

b. Cheltuielile de întreţinere

Aceasta are la bază următoarele versete:

„Iar tatălui îi revine datoria de a le asigura întreţinerea şi îmbrăcămintea după cuviinţă,”

(Surat Al-Baqara, 2:233)

„Lăsaţi-le să locuiască acolo unde locuiţi voi, după mijloacele voastre,”

(Surat At-Talaq, 65:6)

Hakim ibn Mu’awza a relatat de la tatăl său că el l-a întrebat pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, ce drepturi are soţia asupra soţului ei. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a răspuns:

„Să o hrăneşti la fel ca şi pe tine, să îi cumperi haine cum îţi cumperi şi ţie, să nu o loveşti peste faţă, să nu o jigneşti şi să nu te desparţi de ea decât în casă.”

(relatat de Ahmad, Abu Dawud, Ibn Hibban)

Bukhari şi Muslim au relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus fetei lui Utba, Hind, când a venit să se plângă despre zgârcenia soţului ei, Abu Sufyan, radhi Allahu anhu:

„Ia atât cât este suficient pentru tine şi pentru copiii tăi.”

c. Condiţii blânde de trai şi un bun caracter moral

Aceasta este, de asemenea, un drept pe care soţia îl cere soţului ei. Allah subhanahu wa ta'ala spune în Sfântul Coran:

„... ci purtaţi-vă cu ele după cuviinţă!”

(Surat An-Nisa’, 4:19)

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Cel mai bun dintre voi este acela care este bun cu familia lui. Şi eu sunt cel mai bun dintre voi cu familia mea.”

(relatat de Tirmidhi, Ibn Hibban şi Hakim)

Toate acestea pentru că ştim că bărbaţii trebuie să urmeze nobilele metode islamice în relaţiile cu soţiile lor. Chiar şi în caz de divorţ, Allah subhanahu wa ta'ala îndrumă bărbaţii la blândeţe, să nu fie prinşi în capcanele lui Sheitan, audhu billeh:

„Divorţul [este îngăduit doar] de două ori, după care [trebuie] sau ţinerea [soţiei] în bună înţelegere, sau slobozirea [ei] cu bunătate.”

(Surat Al-Baqara, 2:229)

Trebuie amintit faptul că omul poate alege între a fi răbdător, îngăduitor, şi între a fi aspru şi strict. Calea de mijloc este cea care trebuie adoptată.

d. Dreptul de a conviețui în pace

Acest lucru poate părea evident, dar sunt mulţi cei care îl trec cu vederea, sau chiar îl ignoră. Sunt mulţi bărbaţi care vin acasă noaptea târziu, după „o distracţie cu prietenii” şi vor ca soţiile lor să îi aştepte şi să le îndeplinească dorinţele, fără multe vorbe. Ei cred, sau cel puţin acţiunile lor sugerează, că soţia este doar o servitoare care găteşte, face curat, are grijă de copii şi este gata pentru plăcerile lor, atunci când ei doresc acest lucru. Bărbaţilor li s-au spus de actele voluntare, subliniind faptul că ei nu vor ignora nevoile psihologice şi emoţionale ale soţiei. Adorarea este o virtute. A petrece timpul „distrându-se cu prietenii” poate deveni un păcat.

„Salmaan, radhi Allahu anhu, a mers în vizită la Abu Darda, radhi Allahu anhu (devenind fraţi în Islam atunci când acesta din urmă a venit în Medina), dar nu ajunsese încă acasă. Umm Darda, radhi Allahu anha, s-a plâns lui Salmaan, radhi Allahu anhu, că soţul ei nu mai are nevoie de ea. El ţinea post ziua, iar noaptea se ruga. Adu Darda, radhi Allahu anhu, a venit şi i-a oferit mâncare lui Salmaan. Acesta l-a rugat să îşi rupă postul (deoarece era un post voluntar) şi l-a chemat să mănânce cu el. Au stat împreună noaptea şi l-a prevenit pe Abu Darda, radhi Allahu anhu, referitor la Rugăciune, spunându-i:

«Corpul tău are drept asupra ta, Domnul tău are drept asupra ta şi familia ta are drept asupra ta. Deci ţine post şi întrerupe-l. Roagă-te şi petrece timp cu familia ta şi dă-le dreptul lor şi în timpul nopţii.» Când a venit dimineaţa, au făcut abluţiunea şi au mers la moschee, unde au povestit Profetului, salla Allahu aleihi

wa sallam, ceea ce s-a petrecut, iar el, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Salmaan a vorbit adevărul.»"

(relatat de Bukhari)

e. Dreptul la educaţie

Câteodată, este mai mult decât necesar ca soţul să îi ofere soţiei mai mult decât hrană şi haine, în mod special atunci când aceasta nu are multe cunoştinţe despre Islam. Aceasta face parte din tradiţia Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, care nu numai că şi-a învăţat soţiile, dar a spus ca un bărbat sărac să ofere ca mahr soţiei sale ştiinţă (aceasta însemna ca el să o înveţe Coranul atât cât ştie şi el). Acum, mulţi bărbaţi nu îşi mai dau foarte mult interesul în această problemă. Fie ca Bunul Allah să îi îndrepte! Amin!

f. Dreptul de a o ţine cu onoare şi demnitate

Acesta este cel mai proeminent drept pe care îl are soţia. Soţul trebuie să facă tot ceea ce este cu putinţă pentru a proteja onoarea şi demnitatea soţiei sale în faţa tuturor persoanelor. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus că fratele soţului înseamnă «moarte» (atunci când se află singur cu soţia fratelui său), deci oare cum pot bărbaţii justifica amestecarea lor cu femei străine, fără ca cineva să îi supravegheze?

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Sa'd ibn Ubada, radhi Allahu anhu, a spus:

„«Mesager al lui Allah, dacă ar fi să o găsesc pe soţia mea cu un bărbat, ar trebui să nu îl ating înainte de a aduce patru martori?» Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

«Da.» El (Sa'd) a spus:

«Prin da, înseamnă că nu. Pe Cel care te-a trimis cu Adevărul, m-aş fi grăbit cu sabia spre el, înainte de aceasta.» Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Ascultă ceea ce căpetenia ta îţi spune. Ea (căpetenia) este geloasă pe onoarea ei, eu sunt mai gelos decât este ea (căpetenia) şi Allah este mai gelos decât mine.»"

(relatat de Muslim)

Deci aceasta este necesar pentru soţ. Întotdeauna lupul va devora oaia singură.

Drepturile comune în cuplu

Drepturile comune în cuplu sunt un al treilea tip de drepturi, de la care niciunul nu se poate distrage. Acestea cuprind:

a. Să nu dezvăluie secretele

Aceasta este o regulă gene-

rală pentru ambele părţi şi ambii sunt responsabili în aceeaşi măsură să păstreze confidenţialitatea cuplului.

b. Sfaturi reciproce

Acestea au un rol foarte important în dezvoltarea căsătoriei şi a familiei în general. Soţii trebuie să se sfătuiască unul pe celălalt şi chiar să îşi verifice comportamentul reciproc. Este o greşeală să spunem că acest rol îi este rezervat soţului şi că soţia trebuie să îi tolereze greşelile. Fiecare dintre ei trebuie să îşi spună părerea, vorbind cu blândeţe, reparând greşelile făcute, acceptând să îşi îndrepte, astfel, ambele părţi, defectele.

c. Consultarea partenerului

Aceasta se aplică la tot ceea ce se întâmplă zilnic. Soţul trebuie să fie de acord cu soţia, în cazul în care opinia ei este mai folositoare şi mai corectă decât a lui. Cel mai bun exemplu care trebuie urmat este cel al Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, care s-a consultat cu Umm Salama, radhi Allahu anha, cu privire la tratatul de la Hudaibiya. Companionii, radhi Allahu anhum, nu vroiau să accepte niciun compromis cu cei din Quraish, dar Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, dorea acest lucru datorită inspiraţiei Divine şi a semnat un tratat de pace cu cei din neamul Quraish. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a avut o sarcină dificilă, aceea de a-i consola pe companionii săi, radhi Allahu anhum, cerându-le să îşi radă părul şi să scoată Ihram-ul lor. Umm Salama, radhi Allahu anha, l-a sfătuit să îşi radă el primul părul şi aşa companionii, radhi Allahu anhum, îl vor urma. Lucru care s-a şi întâmplat.

d. Adevărata dragoste în cuplu

Căsătoria nu poate fi reuşită fără dragoste, aceasta fiind mai bine de jumătate din ceea ce reprezintă sau ar trebui să reprezinte viaţa unui adevărat cuplu. Aceasta este o problemă care nu este pusă la îndoială, cei doi soţi trebuie să îşi arate sentimentele unul faţă de celălalt. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să îşi arate dragostea faţă de soţiile sale prin cuvinte frumoase şi calde. Musulmanii trebuie să urmeze acest exemplu şi să nu se simtă ruşinaţi în a arăta sentimentele partenerului de viaţă.

O căsătorie bazată pe cuvinte frumoase şi calde, pe respect şi încredere, nu poate fi decât o căsătorie fericită şi reuşită din toate punctele de vedere.

~ inshaAllah, va continua ~

Oglinda credinţei în societatea contemporană

~ de Mariam Oana ~

Societatea contemporană în lumea modernă, este caracterizată, aproape în totalitate, printr-o gândire total materialistă, excluzând şi chiar negând dimensiunile spirituale ale fiinţei. Oamenii dispreţuiesc tot mai mult stilul de viaţă echilibrat, căutând împlinirea dorinţelor imediate. Astăzi, se doreşte tot mai mult atingerea unor poziţii cât mai înalte în interiorul societăţii, care să ofere cât mai multe satisfacţii materiale şi păstrarea unor relaţii sociale cât mai bune, acestea aducând mulţumirea individului mai mult decât fericirea sufletului.

Pretutindeni, nu întâlneşti decât ură, resentiment care provoacă răni tuturor celor din jur, îmbolnăvind inimile şi distrugând fiinţa umană. Societatea este supusă haosului, lucrurile rele ne întâmpină în orice clipă, iar sufletele cad într-o letargie totală, din care nu se pot trezi decât dacă se întorc spre adevărata spiritualitate, astfel aducându-şi aminte că fiinţa umană a fost creată într-o formă desăvârşită. Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Nobil:

„Noi l-am creat pe om cu cea mai frumoasă înfăţişare."

(Surat At-Tin, 95:4)

Când oamenii vor înţelege faptul că Allah subhanahu wa ta'ala le-a oferit o responsabilitate imensă, atunci ei se vor întoarce cu recunoştinţă spre Creatorul lor, adorându-L prin orice mijloc şi prin tot ceea ce fac în această viaţă, căutând, astfel, să primească, inshaAllah, binecuvântarea lui Allah subhanahu wa ta'ala şi răsplata promisă în Viaţa de Apoi. Ei devin conştienţi că totul în această lume are un final şi că ceea ce va rămâne este Creatorul a Tot şi a Toate, iar faptul cel mai important este apropierea de El, Preaînaltul, inimile lor rezistând, astfel, în faţa atracţiilor acestei lumi şi întorcându-se cu dragoste şi supunere către Allah subhanahu wa ta'ala.

În faţa încercărilor care apar în calea lui, fiecare suflet va fi încercat şi testat în mod continuu şi, odată cu fiecare greutate trecută, vine şi răsplata ei, inshaAllah:

„Vă vom încerca cu puţină spaimă, foamete, lipsire de bu-

nuri, de suflete şi de roade, dar binevesteşte celor răbdători, ~ Care, dacă s-a abătut asupra lor vreo nenorocire, spun: «Noi suntem ai lui Allah şi noi la El ne întoarcem.» ~ Aceia sunt cei peste care se pogoară binecuvântarea Domnului lor şi Îndurarea Lui şi aceia sunt cei călăuziţi."

(Surat Al-Baqara, 2:155-157)

Musulmanii drept-credincioşi ştiu că cea mai mare datorie pe care o au în această lume este de a fi întotdeauna pe placul lui Allah subhanahu wa ta'ala, de a Îi mulţumi continuu pentru tot ceea ce primesc şi de a se întoarce numai spre Allah, Unicul, Cel Îndurător şi Cel Demn de Laudă. Ei răspândesc bunătate în jurul lor şi fac numai lucruri care ştiu că vor fi plăcute de Creatorul lor. Credinţa pură care se regăseşte în inimile lor face ca sufletele să fie umplute de linişte şi pace, adevărata esenţă a Islamului, pentru că ei ştiu că Allah Preaînaltul este întotdeauna prezent în orice acţiune şi faptă a lor, ocrotindu-i de orice rău specific acestei lumi:

„(...) «Nu vă temeţi şi nu fiţi mâhniţi şi primiţi bunăvestire despre Raiul ce vi s-a făgăduit! ~ Noi suntem ocrotitorii voştri în viaţa din această lume şi din Viaţa de Apoi; voi veţi avea în ea ceea ce doresc sufletele voastre şi veţi avea în ea ceea ce veţi cere, ~ Ospeţie de la un Iertător, Îndurător [*Ghafur, Rahim*].»"

(Surat Fussilat, 41:30-32)

Religia şi credinţa sunt subiecte foarte greu de abordat în societatea în care trăim. Este extrem de dificil pentru o persoană care trăieşte intens viaţa cotidiană, să creadă în ceva empiric, într-un lucru care nu este palpabil, care pare a nu avea niciun fel de finalitate sau de perspectivă. Credinţa (iman) se bazează pe lucruri pe care niciun sistem democratic al zilelor noastre nu îl poate oferi: înseamnă a fi protejat de orice fel de teamă, promisiune, încredere; ea vizează aspectele permanente ale vieţii şi existenţei umane, fie ele materiale sau spirituale, lumea exterioară oferind doar conturul unor aspecte trecătoare ale vieţii noastre pe acest pământ.

Aspectele credinţei sunt valabile şi astăzi la fel de mult cum au fost încă de la apariţia omului. Sistemele politice, economice, sociale, existente în prezent, se află în permanentă schimbare, în funcţie de locurile şi de circumstanţele în care acestea au loc.

Religia este permanentă, principiile sale privind moralitatea, credinţa, venerarea, sunt aspecte valabile în orice timp şi în orice loc. Credinţa în Allah subhanahu wa ta'ala, recunoaşterea existenţei Sale, credinţa în Viaţa de Apoi, în Profeţi, aleihum sallam, în cărţile revelate, în Îngeri, aleihum

sallam, sau în destin (Qadr) nu au nimic de a face cu trecerea anilor. Islamul a lăsat oamenilor principii fundamentale, care-i ghidează, indiferent de situaţia în care se află.

Inimile celor credincioşi se umplu de iubire pentru Allah subhanahu wa ta'ala, îndemnându-i, astfel, să îşi iubească fraţii şi surorile în Islam, ca şi întreaga Sa Creaţie, precum şi iubirea de adevăr şi de pace. Lumea a reuşit să cunoască această formă de iubire, pentru prima dată, prin intermediul Profeţilor, aleihum sallam.

Încă de la început, oamenii au fost ghidaţi de către Profeţi, aleihum sallam, pe Calea cea Dreaptă. Credincioşii trebuie să poarte mai departe, în inimile lor, învăţăturile celor bine-călăuziţi, aleihum sallam, şi să urmeze modelul lor, ştiind că cel care face aceasta va primi o răsplată bine-meritată, aşa cum Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Oricine va reaminti un aspect al Sunnei mele, uitat după moartea mea, va avea o recompensă egală cu a celor care îl urmează, fără ca răsplata lui să scadă în vreun fel."

(relatat de Tirmidhi)

De asemenea, Allah subhanahu wa ta'ala spune în Coranul cel Sfânt:

„Cheamă la calea Domnului tău cu înţelepciune (206) şi bună îndemnare şi discută cu ei cum e mai frumos! Domnul tău este mai bineştiutor al acelora care s-au abătut de la calea Sa şi El este cel mai bineştiutor al celor care sunt bine-călăuziţi."

(Surat An-Nahl, 16:125)

Explicaţia numărului din paranteză:

206) Cu dovadă limpede pentru Adevăr, care să elimine orice dubiu, sau cu Coranul.

Metodele moderne de comunicare au transformat întreaga lume într-o mare familie, ajutând la transmiterea într-un mod mult mai uşor a informaţiilor; totul este a întrebuinţa ştiinţa şi tehnologia în avantajul oamenilor, astfel, apropiindu-i mult mai mult unii de alţii, pentru a iniţia un dialog necesar.

Generaţiile precedente s-au confruntat cu o puternică luptă între ştiinţă şi religie, care a condus la apariţia materialismului şi a ateismului. Acest conflict nu ar trebui să existe, pentru că ştiinţa nu poate în niciun caz contrazice credinţa, căci unicul ei scop este acela de a înţelege mult mai bine natura umană, ca parte a manifestării Voinţei Unice şi a Puterii lui Allah Preaînaltul.

Credinţa este un element esenţial în toate realizările ştiinţifice, este asemenea unui vast o-

cean, care oferă resurse de cunoaştere; este unicul ghid care deţine adevărul suprem şi care nu poate nicicum induce în eroare, pentru că ea, spre deosebire de cunoaştere, care este un produs al minţii umane, reprezintă Voinţa Divină. Aceasta se manifestă printr-o unică formă de cunoaştere, reprezentată prin ceea ce este răspunsul la toate întrebările şi care este Cuvântul inimitabil al lui Allah subhanahu wa ta'ala, transmis ultimului Său Profet, Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam:

„Cu adevărat l-am pogorât pe el şi cu adevărat el a coborât, iar pe tine nu te-am trimis decât ca vestitor şi prevenitor. ~ [Noi l-am făcut] un Coran pe care l-am împărţit [în sure şi versete] pentru ca tu să-l citeşti oamenilor în răstimpuri. Şi l-am pogorât Noi rând pe rând."

(Surat Al-'Isra', 17:106-107)

Coranul cel Nobil cuprinde însăşi Înţelepciunea, arătând vastitatea Universului şi iubirea imensă pe care Allah subhanahu wa ta'ala a arătat-o omenirii. Coranul este calea care conduce oamenii spre armonia universală, contrabalansând relaţiile dintre indivizi, familii, societate şi întreaga Creaţie. Pasiunea pentru cunoaştere, pentru iubirea de adevăr şi pentru toate persoanele aflate în jurul nostru, modul de abordare al tuturor problemelor vieţii, sunt chestiuni menţionate în Sfântul Coran. De aceea, cei care citesc cu credinţă Coranul cel Nobil, vor regăsi rezolvarea problemelor, aducându-le şi călăuzire, şi o frumoasă răsplată promisă de Allah subhanahu wa ta'ala tuturor robilor Săi credincioşi.

Coranul este sursa inepuizabilă de cunoaştere, dimensiunile sale inimitabile şi neschimbătoare aducând reguli care guvernează asupra problemelor schimbătoare ale acestei vieţi. El stabileşte principii fundamentale, care orientează oamenii pe Calea cea Dreaptă, stabilită de către Allah Preaînaltul.

Ideile democratice din lumea modernă îşi au rădăcinile în Revoluţiile americane (1776), ca şi în cele franceze (1789-1799). Însă, drepturile omului au fost stabilite cu mult înainte, prin cuvintele Sfântului Coran şi ale Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care vorbea despre egalitatea între oameni, spunând că nu există niciun fel de diferenţe bazate pe rasă, culoarea pielii, vârstă sau naţionalitate:

„Oamenii sunt egali, la fel ca dinţii unui pieptene; un alb nu are niciun merit în plus faţă de un negru şi niciun arab în faţa unui nearab, decât prin evlavie."

(relatat în Musnad, de Ibn Hanbal, 411)

Islamul consideră că societatea este formată din indivizi conştienţi, care au dreptul la liberă alegere, responsabili atât de propria lor soartă, cât şi de a celor din jurul lor. Comportamentul şi propria voinţă a individului determină viaţa sa din această lume, ca şi din Viaţa de Apoi; de asemenea, progresul sau declinul societăţii sunt determinate de voinţa şi de modul de viaţă al tuturor oamenilor. În Coranul cel Sfânt, scrie astfel:

„(...) Allah nu schimbă starea unor oameni până ce ei nu schimbă ceea ce se află în sufletele lor. Iar dacă Allah voieşte un rău pentru un neam, acesta nu poate fi respins. Şi ei nu au în locul lui Allah niciun alt ocrotitor."

(Surat Ar-Ra'd, 13:11)

Dreptul la viaţă, pe care Allah subhanahu wa ta'ala l-a stabilit pentru robii Săi drept-credincioşi, este garantat şi nu poate fi luat de nimeni în afară de Allah Preaînaltul, Care este cu Putere peste Toate:

„De aceea, am prescris Noi pentru fiii lui Israel că cel care ucide un suflet nevinovat de uciderea altui suflet sau de o altă stricăciune pe pământ, este ca şi când i-ar ucide pe toţi oamenii, iar cel care lasă în viaţă un suflet este ca şi cum i-ar lăsa în viaţă pe toţi oamenii. Trimişii Noştri au venit la ei cu semne învederate şi totuşi iată că mulţi dintre ei săvârşesc silnicii pe pământ şi după aceasta [venirea trimişilor]."

(Surat Al-Ma'ida, 5:32)

Creatorul a Tot şi a Toate îndeamnă oamenii la toleranţă şi pace, trăsături de caracter esenţiale ale musulmanilor. Coranul cel Sfânt este mărturie pentru aceasta:

„(...) V-au venit vouă o lumină şi o Carte limpede de la Allah, ~ Prin ea Allah îi călăuzeşte pe căile păcii şi mântuirii pe aceia care caută mulţumirea Lui. Şi El îi scoate din întuneric la lumină, prin graţia Sa şi îi călăuzeşte pe un drum drept."

(Surat Al-Ma'ida, 5:15-16)

Principiile jurisprudenţei islamice sunt bazate pe aceste drepturi, ca şi pe altele la fel de importante, precum libertatea de exprimare, dreptul la proprietate, la căsătorie, dreptul la educaţie şi comunicare, etc. Toate acestea sunt acceptate de către sistemele moderne ale lumii în care trăim, ca fiind chei esenţiale şi indispensabile ale oricărei lumi civilizate. Astfel, Islamul se adresează întregii lumi şi îi atribuie acesteia toate îndatoririle încredinţate sistemelor democratice de astăzi.

Oamenii colaborează unii cu alţii, împărţindu-şi îndatoririle şi stabilind bazele necesare pentru îndeplinirea acestora. Islamul însuşi recomandă o guvernare ba-

zată pe factorul social. Oamenii aleg persoanele potrivite care să dezbată şi să rezolve chestiunile problematice. Pe durata în care au domnit cei patru mari califi, radhi Allahu anhum, deja existau principiile fundamentale de guvernare, inclusiv alegerea liberă fiind prezentă.

Islamul este religia care are la bază credinţa într-un singur Dumnezeu, care este Creator şi Susţinător al întregului Univers. Astfel, Universul întreg se supune Legilor lui Allah subhanahu wa ta'ala, de aceea, putem afirma cu convingere că totul aparţine Lui, Preaînaltul. Cum totul este subordonat Unicului Allah Preaînaltul, credinţa şi religia sunt valabile în orice timp, indiferent de societatea existentă în acea perioadă. Întreaga viaţă a omului, începând de la formarea sa ca embrion şi până la dizolvarea corpului său de după moarte, orice părticică a corpului urmează cursul prescris de Allah subhanahu wa ta'ala.

Islamul recunoaşte armonia fundamentală a religiei şi crede, în acelaşi timp, în Adam, Moise, David, Isus, aleihum sallam, fapt care explică de ce atât creştinii, cât şi evreii s-au bucurat întotdeauna de drepturile lor, în ţările islamice. Sistemul social bazat pe credinţă urmăreşte să formeze o societate plină de puritate şi de virtute, în care se recunoaşte dreptul la pace, şi nu forţa, ca stâlp al vieţii sociale.

Relaţiile interumane trebuie să se bazeze pe credinţă, iubire, respect reciproc, ajutor şi înţelegere. Oamenii nu trebuie să se limiteze doar la dimensiunea materială a acestei lumi, ci să se apropie mai mult de latura spirituală, care-i conduce spre răsplata promisă:

„Allah este lumina cerurilor şi a pământului. Lumina lui seamănă cu o firidă în care se află o lampă. Lampa este într-un vas de cristal, iar aceasta pare a fi o stea scânteietoare. Ea se aprinde de la un pom binecuvântat, un măslin, nici de răsărit, nici de apus, al cărui ulei aproape că luminează fără să-l fi atins focul. Lumină peste lumină! Allah călăuzeşte către lumina Sa pe cine voieşte El şi Allah dă oamenilor pilde. Iar Allah le ştie pe toate."

(Surat An-Nur, 24:35)

Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să aibă milă de sufletele noastre şi să le călăuzească mereu pe Calea Sa cea Dreaptă!

„Doamne! Nu duce în rătăcire inimile noastre, după ce Tu ne-ai călăuzit şi dă-ne nouă Îndurarea Ta, căci Tu eşti Cel Darnic [*Al-Wahhab*]!"

(Surat 'Al-'Imran, 3:8)

Amin!

Puterea din spatele cuvintelor

~ tradus de Mariam Oana ~

În vremuri îndepărtate, un rege s-a gândit să-şi mai cumpere încă doi noi sclavi; unul dintre aceştia era extraordinar de frumos, iar celălalt foarte urât.

Regele i-a cerut sclavului cu înfăţişare frumoasă să meargă în altă cameră, în timp ce el a rămas cu sclavul cel urât. L-a chemat pe acesta mai aproape de el, zicându-i:

„Tovarăşul tău nu are deloc încredere în tine şi a oferit multe detalii despre comportamentul tău, asigurându-mă că nu eşti altceva decât un hoţ şi un mincinos, şi că nu ai cel mai bun caracter. Acest lucru este adevărat?”

Sclavul s-a întors către noul său stăpân, regele, şi i-a spus că tovarăşul său are o înfăţişare extraordinar de frumoasă şi că acest fapt nu poate fi decât rezultatul unui suflet curat şi al unei inimi pure. De aceea, este sigur că o astfel de persoană nu poate fi capabilă să spună o minciună atât de mare. Apoi, i-a zis:

„Dacă tovarăşul meu are o părere atât de proastă despre mine, înseamnă că eu sunt vinovat. Probabil că am făcut eu vreun gest care l-a făcut să creadă aşa ceva; deci, trebuie să corectez ceva în comportamentul meu.”

Când sclavul cel frumos a fost adus în cameră, regele i-a cerut celuilalt cu înfăţişare urâtă să iasă şi să meargă în altă cameră. După ce acesta a plecat, regele i-a spus sclavului său ceea ce spusese şi mai înainte, celuilalt: cum că tovarăşul său consideră că el are un comportament urât şi că nu este altceva decât un mincinos şi un hoţ. Sclavul cel frumos a devenit foarte nervos, începând să spună lucruri urâte despre tovarăşul său, considerându-l că este un adevărat mincinos şi un om bun de nimica.

Regele a înţeles că frumuseţea nu este altceva decât un lucru trecător şi nicidecum frumuseţea exterioară nu reflectă un suflet bun şi drept.

Morala

Frumuseţea este un dar pe care Allah subhanahu wa ta’ala l-a oferit robilor Săi, însă, aceasta nu garantează existenţa unui suflet pur şi plin de bunătate.

Adevărata frumuseţe a unei persoane se află în interiorul său şi, de foarte multe ori, nu poate fi observată prin modul în care o persoană o reflectă, decât prin propriile cuvinte şi prin comportamentul său.

Un bun musulman se poate recunoaşte prin propriile sale cuvinte, prin bunătatea lor, prin felul în care acesta vorbeşte despre fraţii săi, chiar şi când ei nu sunt de faţă. De aceea, el nu vorbeşte de rău pe fraţii lui, chiar dacă aceştia nu se află în preajmă, pentru că ştie că va fi pedepsit pentru aceasta, iar pentru cei ce fac acest lucru, le este rezervat locul lor în Focul Iadului. Musulmanul mumin ştie că puterea cuvintelor este deosebit de mare şi că acestea au o importanţă extraordinară: cuvintele pot aşeza o persoană printre credincioşi, sau pot scoate persoana din Islam. Adevăratul credincios ştie că orice vorbă rostită va fi notată de către Îngeri, aleihum sallam, în cartea faptelor sale, despre care va fi întrebat de către Allah Preaînaltul, în Viaţa de Apoi. De aceea, el nu vorbeşte de rău pe fratele său, care nu se află în preajmă, pentru că ştie că pedeapsa pentru aceasta este reprezentată de Focul Iadului, aşa cum scrie în Sfântul Coran:

„(...) Nu vă iscodiţi şi nu vă ponegriţi unii pe alţii! Oare voieşte vreunul dintre voi să mănânce carnea fratelui său mort? [Nu] Voi aţi urât aceasta! Şi fiţi cu frică de Allah, fiindcă Allah este Iertător şi Îndurător [Tawwab, Rahim].”

(Surat Al-Hujurat, 49:12)

Vorbele pe care o persoană le foloseşte în momentele critice (şi nu numai) reprezintă o bună descriere a acesteia. Un musulman mumin se diferenţiază de un necredincios prin modul său de a se comporta şi de a vorbi în situaţiile dificile, precum momentele când se primeşte o veste rea, sau când o persoană este acuzată pe nedrept. Credinciosul urmează învăţăturile Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care spunea:

„Cel care se teme cu adevărat de Allah şi de Ziua de Apoi, trebuie să spună numai cuvinte bune sau să tacă.”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Fie ca Allah subhanahu wa ta’ala să ne îndrume pe Calea Sa cea Dreaptă şi să ne dea înţelepciunea de a folosi cuvintele cele mai frumoase - chiar şi atunci când sufletul nostru trece prin încercări grele - şi puterea de a fi mereu drepţi cu fraţii şi surorile noastre!

Amin

Enigmaticul Egipt

(continuare)

~ de Munir Karim ~

Aşa cum menţionam în primul articol referitor la intrarea proorocului Avraam, aleihi sallam, în Egipt, aceasta a coincis cu finalul unei perioade foarte grele, caracterizată prin schimbări rapide de regi (faraoni) şi prin secetă prelungită, care a provocat o criză alimentară profundă. Pentru că anterior am amintit de regii Egiptului asociindu-le şi titulatura de «faraon», trebuie să fac precizarea că această denumire vine din traducerea în greacă a cuvântului egiptean «Per-aa», însemnând «marea casă», cu referire directă la clădirea în sine, şi nu la ocupanţii ei. Prima referire la cuvântul «faraon», folosit ca apelativ adresat regelui, este într-o scrisoare de pe vremea lui Amenhotep al IV-lea (Akhenaten).

Să revenim acum la perioada numită de către istorici «prima perioadă intermediară», cuprinsă între anii 2160-2055 î.e.n., timp în care Egiptul era împărţit în două regate: Egiptul de Sus *(Ta Shemau)*, cu capitala la Theba şi Egiptul de Jos *(Ta-Mehu)*, cu capitala la Herakleopolis. Acestea aveau o conducere separată, fiecare dintre conducătorii lor dorind să preia conducerea asupra celeilalte părţi. Aceasta a dus la confruntări directe, care aveau să accentueze şi mai mult criza prin care trecea ţara.

Spre finalul acestei zbuciumate perioade, Mentuhotep al II-lea reuşeşte, în anul 2055 î.e.n., să unească cele două părţi şi stabileşte capitala la Theba. Acesta a fost semnalul pentru o nouă renaştere a Egiptului. Se reîncep lucrările de construcţii la temple şi se reinstaurează ordinea în ţară. Câteva expediţii armate asupra ţărilor învecinate ajută Egiptul la revenirea sa pe plan financiar şi la reîntărirea încrederii în forţa lui militară.

Sub aceste auspicii debutează perioada care a primit denumirea de «Regatul mijlociu». Din relatările prezente atât pe tăbliţele de lut, cât şi pe pereţii unor temple, deducem că schimburile comerciale se făceau fie prin plata în natură (troc), fie prin plata cu aur sau cu argint (lingouri sau monede) a mărfurilor. Din ţara Punt

(Somalia de astăzi) se importau pietre preţioase, iar din Siria şi Sinai se aduceau lemn, minereu şi piei de animale. Se organizează câteva expediţii armate împotriva Nubiei (Sudan), ceea ce duce la creşterea cantităţii de aur pe care această ţară o dădea Egiptului ca tribut. Chiar şi în cartea Genezei cap.13, vs.2, se spune că, după revenirea din Egipt, proorocul Avraam, aleihi sallam, devenise un om tare bogat, având vite, aur şi argint.

Aş vrea acum să vă reţin atenţia cu un fapt prezentat în cele 10 versete din cartea Genezei, cap.12, în care se vorbeşte despre venirea proorocului Avraam, aleihi sallam, în Egipt. Totalitatea naraţiunii privind această incursiune este dominată de subiectul cu privire la împrejurările care au dus la căsătoria dintre faraon şi sora (soţia) proorocului Avraam, aleihi sallam, Sara. Modul în care se desfăşoară şi se sfârşeşte această povestire scoate în evidenţă câteva fapte demne de ştiut. Pe scurt, naraţiunea spune că: proorocul Avraam, aleihi sallam, înainte de intrarea în Egipt, cere soţiei (care îi era şi soră după tată) să afirme că i-ar fi doar soră, nu şi soţie. Se afirmă aici că face acest lucru de frica de nu fi omorât. Această afirmaţie este, de fapt, un fals argument şi vom vedea mai târziu de ce.

Din câte rezultă citind cele relatate în cartea Genezei, proorocul Avraam, aleihi sallam, îi ceruse, de fapt, Sarei, imediat după căsătoria lor, ca oriunde vor merge, să spună că este sora, şi nu soţia lui. În Geneză, cap.20, vs.13 găsim:

„Când m-a scos Dumnezeu din casa tatălui meu, am zis Sarei: «Iată hatârul pe care ai să mi-l faci: în toate locurile unde vom merge, spune despre mine că sunt fratele tău.»"

Astfel, când proorocul Avraam, aleihi sallam, ajunge în Egipt, procedează în consecinţă şi această afirmaţie, doar pe jumătate adevărată, va fi pe punctul de a provoca o tragedie. Povestirea ne arată că faraonul, fiind atras de frumuseţea soţiei lui Avraam, aleihi sallam, o cere de soţie, iar proorocul Avraam, aleihi sallam, acceptă, primind în schimbul ei o adevărată avere, aşa cum arată Geneza, în cap.12, vs.16:

„Pe Avraam l-a primit bine din pricina ei; şi Avraam a căpătat oi, boi, măgari, robi şi roabe, măgăriţe şi cămile."

De ce procedează proorocul Avraam, aleihi sallam, aşa? Toţi comentatorii biblici, aparţinând denominaţiunilor religioase creştine, încearcă să găsească diferite scuze in favoarea proorocului Avraam, aleihi sallam, susţinând că acesta procedează astfel din moti-

ve de securitate şi, în susţinerea acestei afirmaţii, aduc versetele referitoare la comportamentul canaaniţilor din Sodoma (Gen., cap. 19, vs. 4-18).

Dacă în cazul naraţiunii prezentate în cartea Genezei, cap.20, vs.14, când acelaşi prooroc Avraam, aleihi sallam, oferă de soţie împăratului din Gherar, Abimelec, pe aceeaşi soră (soţie), Sara, argumentul acesta ar sta în picioare, acţiunea desfăşurându-se după vizita făcută de proorocul Avraam, aleihi sallam, în Sodoma. Însă, în cazul vizitei din Egipt, acest argument nu este valabil, pentru că proorocul Avraam, aleihi sallam, nu fusese niciodată înainte de venirea în Egipt în Sodoma şi, deci, nu ştia nimic despre comportamentul celor de acolo.

Dacă analizăm la rece cele două situaţii, putem observa că, de fapt, proorocul Avraam, aleihi sallam, are un profit destul de substanţial de pe urma celor două situaţii critice create voit de el, ceea ce ne duce cu gândul la o acţiune deliberată şi bine gândită a acestuia, şi nu la o întâmplare bazată pe conjuncturi nefavorabile. Faraonul de la acea vreme, la aflarea adevărului în privinţa Sarei, şi anume că aceasta este, de fapt, căsătorită cu Avraam, aleihi sallam, chiar dacă îi era şi soră (fapt acceptat şi practicat foarte des şi în Egiptul Antic), îşi dă seama că amândoi (atât faraonul, cât şi Sarai) se află în situaţia de adulter. Adulterul era interzis cu desăvârşire în Egipt, ca şi în Canaan, şi pedepsit foarte dur (conform codului de legi a lui Hamurapi, după care erau concepute şi legile în Egiptul Antic, adulterul se pedepsea cu moartea). De aici rezultă şi reacţia imediată şi dură a faraonului, care îl expulzează rapid pe proorocul Avraam, aleihi sallam, din Egipt, punând chiar câţiva soldaţi să îl conducă până la graniţă.

Însă, să revenim la Egipt şi la Regatul de Mijloc. Faraonul Amenemhat al II-lea (cca. 1860-1814 î.e.n.) construieşte la Dahshur o piramidă, care va primi mai târziu numele de «Piramida neagră», iar aceasta va fi prima piramidă ce va găzdui în interiorul ei atât pe faraonul decedat, cât şi pe soţiile lui. Acelaşi faraon înalţă la Fayum un dig cu grosimea de până la 50 de metri şi cu lungimea de 50 de kilometri, ce capta apele umflate ale Nilului, transformând, astfel, oaza cu acelaşi nume într-un adevărat lac necesar pentru irigarea zonelor apropiate. În mijlocul lacului, faraonul Amenemhat al II-lea a pus să se ridice două piedestale pe care să se înalţe statuile lui şi a reginei. De asemenea, pe malul lacului, este construit un imens palat cu peste 3000 de camere, supranumit şi

«Labirintul».

Această perioadă înfloritoare din istoria Egiptului Antic se va sfârşi într-un mod foarte brutal, prin invazia popoarelor semite, cunoscute şi sub denumirea de hicsoşi sau popoarele regilor păstori, veniţi probabil din părţile deşertice din nord (estul Egiptului, pe la 1730 î.e.n.) şi având o armată bine organizată şi dotată cu un element necunoscut de către armata egipteană, şi anume calul şi carul de luptă. Ei ocupă mai întâi Delta Nilului şi, apoi, întreg teritoriul Egiptului, stabilindu-şi capitala la Avaris. Hicsoşii îşi vor înconjura capitala cu ziduri de apărare şi vor conduce ţara într-un mod despotic timp de 150 de ani, până în anul 1570 î.e.n.

Din cercetările mele şi nu numai, a rezultat că acesta este momentul despre care se vorbeşte şi în scrierile biblice (cartea Genezei, cap.46) şi în care afluxul de evrei din Canaan spre Egipt este mai mare, iar unele familii dintre aceştia hotărăsc să se mute aici definitiv. După cum reiese din aceleaşi scrieri biblice, unii evreii au primit chiar şi slujbe în cadrul administraţiei conduse de hicsoşi. Ciudat sau nu, alungarea hicsoşilor din Egipt coincide cu perioada când se presupune că a avut loc în insula Thera (Santorini) cea mai mare erupţie vulcanică de după a doua eră glaciară, care a condus la distrugerea totală a uneia dintre cele mai avansate şi rafinate civilizaţii de la acea vreme, civilizaţia minoică.

În perioada anilor 1570-1560 î.e.n., faraonul Kamose dă lupte grele cu invadatorii hicsoşi, toate acestea culminând cu asedierea capitalei Avaris, care este cucerită. În timpul acestor lupte, probabil că faraonul Kamose a fost omorât, iar gloria alungării hicsoşilor din Egipt revine fratelui său, faraonul Ahmose I. Astfel ia sfârşit ceea ce se va numi «a doua perioadă intermediară» şi va începe perioada Regatului Nou.

Anotimpul rece şi întâmplările neprevăzute

~ de Yasmin Dorina ~

Iarna nu vine doar cu splendoarea zăpezii şi minunăţia gheţii, ci poate fi anotimpul unor probleme grave de sănătate, aşa cum sunt şi traumatismele cauzate în urma unor căzături. Bucuria şi magia zăpezii sunt umbrite, din păcate, de gheţuşul care de abia te lasă să te ţii pe picioare şi să nu cazi.

Traumatisme mult mai numeroase şi grave se înregistrează în cazul celor care se aventurează pe pârtiile de schi, sanie sau snowboarding neechipaţi corespunzător, însă, în acelaşi timp, astfel de incidente se pot întâmpla şi pe stradă, la tot pasul, atunci când condiţiile de deplasare nu sunt dintre cele mai bune. Cu toate trotuarele transformate în adevărate patinoare, este foarte greu să rămâi în picioare, dacă ieşi din casă.

Ce să faceţi ca să nu alunecaţi pe gheaţă

Oricât de ciudat ar suna, mănuşile vă ajută să rămâneţi în picioare pe gheaţă; dacă purtaţi mănuşi, nu mai aveţi motive să ţineţi mâinile în buzunar. Când mergeţi pe gheaţă, braţele vă ajută să vă recăpătaţi echilibrul în caz că vă dezechilibraţi şi tot ele amortizează şocul unei eventuale căzături.

Bineînţeles că încălţămintea este şi mai importantă. Măcar în această perioadă, renunţaţi la modă în favoarea siguranţei; ideal ar fi să purtaţi haine uşoare şi comode, de exemplu o geacă de puf, uşoară, să evitaţi hainele de blană sau de piele şi să purtaţi ghete sau bocanci cu talpa potrivită pentru mersul pe gheaţă. Încălţămintea ideală trebuie să aibă talpă ortopedică, un toc lat, nu mai înalt de 3-4 cm şi să vă susţină bine glezna, pentru a preveni luxaţiile, în caz că alunecaţi. Orice aţi purta, deplasaţi-vă atent, cu paşi mici şi ţineţi genunchii uşor îndoiţi.

Înainte să faceţi un pas mare şi plin de încredere, testaţi suprafaţa respectivă cu vârful piciorului. Chiar dacă nu pare să fie gheaţă, există şansa să alunecaţi pe un trotuar ud şi, mai ales, pe scări

exterioare.

Mare atenţie la copii! Este interzis să mergeţi pe gheaţă cu un copil în braţe sau în port-bebe. Greutatea lui vă afectează echilibrul şi există riscul ca, în cazul unei căzături, să se lovească mai rău decât voi.

Este mai bine ca cei mici să meargă pe jos, chiar dacă este gheaţă, fiindcă o căzătură este mai puţin periculoasă pentru ei decât pentru noi. Cei care nu ar trebui să meargă pe gheaţă sunt bătrânii, care pe lângă faptul că au un echilibru redus şi reflexe mai slabe, se pot alege cu fracturi grave.

Cum să cădeţi în siguranţă

Căderea corectă reprezintă o adevărată ştiinţă, cunoscută cel mai bine de amatorii de sporturi „albe", cum ar fi schiorii sau patinatorii.

Care sunt recomandările acestora? În primul rând, atunci când mergeţi pe asfaltul îngheţat, încercaţi să vă echilibraţi cu mâinile; nicidecum să nu le ţineţi în buzunar. Faceţi paşi cât mai mărunţi şi ţineţi picioarele îndoite de la genunchi, iar în momentul în care vă daţi seama că nu mai puteţi evita căzătura, strângeţi mâinile la piept şi străduiţi-vă să cădeţi pe partea laterală a corpului.

Cum se întâmplă de fiecare dată, o căzătură durează o fracţiune de secundă, aşa că nu prea aveţi timp să vă gândiţi cum şi pe ce parte a corpului cădeţi. Totuşi, dacă aveţi suficientă prezenţă de spirit, căutaţi să vă protejaţi în primul rând capul şi apoi spatele. Indiferent în ce direcţie cădeţi, ţineţi capul sus şi folosiţi braţele pentru a vă amortiza căderea. Dacă simţiţi că vă duceţi pe spate, căutaţi să vă răsuciţi puţin, aşa încât să cădeţi pe o parte, sau măcar aplecaţi-vă uşor, ca să cădeţi nu pe spate, ci în şezut.

Ce facem în cazul unor accidente

În cazul în care ne confruntăm cu unele probleme în urma unor astfel de accidente sau suntem puşi în situaţia de a ajuta pe cei din jur, trebuie acordată o atenţie deosebită primului ajutor, o manevră greşită putând lesne transforma un traumatism minor într-unul major.

În cazul contuziilor, putem aplica local o pungă cu gheaţă, administrându-se, de asemenea, analgezice şi antiinflamatoare.

În cazul entorselor sau al luxaţiilor, se practică imobilizarea cu faşă elastică, aplicarea de gheaţă, administrarea de analgezice şi antiinflamatoare, transportul la

spital pentru radiografie şi consult ortopedic.

Dacă avem de-a face cu o fractură închisă sau deschisă, un lucru **nu** trebuie făcut: încercarea de a reduce fractura prin tracţiune. Primul ajutor constă în imobilizarea fracturii cu două atele suficient de lungi pentru a cuprinde articulaţia deasupra şi desubtul fracturii; apoi, se administrează analgezice puternice.

Iarna este un anotimp pe cât de frumos, pe atât de periculos, atât pentru cei care practică în mod inconştient şi imprudent anumite sporturi specifice, cât şi pentru cei care se deplasează şi nu sunt suficient de atenţi. Aşadar, fiţi prudenţi şi totul va fi în regulă!

بسم الله الرحمن الرحيم

Cehia

~ de Mariam Oana ~

Cehia este o ţară situată aproape în centrul Europei, având ca vecini Germania, Austria, Polonia şi Slovacia, ţări care influenţează întreaga cultură a locului, fiind alcătuită din trei părţi distincte: Boemia, Moravia şi Silezia. Istoria şi tradiţiile Cehiei se află în strânsă legătură cu cele ale Slovaciei, cu care a format, pentru o lungă perioadă, un singur stat, cunoscut drept «Coroana Regatului din Boemia».

Cehia are rădăcini adânci în trecutul său istoric bogat. Vizitatorii din întreaga lume pot să admire unele dintre cele mai frumoase şi mai vechi opere ale arhitecturii, ţara fiind o intercalare de clădiri, monumente şi amintiri, mărturii ale secolelor trecute, pe străzile sale putând întâlni vechile fortăreţe, pline de mister, sau construcţiile moderne, pline de rafinament.

Bucătăria cehă

Bucătăria cehă este strâns legată de istorie şi tradiţie. Felurile de mâncare sunt preparate conform unor reţete slave străvechi, la care se adaugă puternica influenţă a bucătăriei germane, precum şi afinităţile cu bucătăriile celorlalţi vecini, slovaci sau bavarezi. Perioada îndelungată de aservire Imperiului Austro-Ungar, şi-a lăsat şi ea amprenta asupra preparatelor culinare din Cehia. Felurile de mâncare sunt consistente, constituite din diverse tipuri de mâncare, servite, de regulă, fără pâine. De asemenea, la masă este prezentă aproape întotdeauna carnea, cehii fiind adepţii zicalei «nicio masă fără carne», preferând carnea de vită şi de pasăre. Bucătăria cehă este recunoscută prin găluştele sale (knediki), prin sosurile aromatice drese cu unt din belşug, cu smântână sau cu pesmet prăjit în unt, precum şi supe gătite cu carne. De asemenea, sunt prezente legumele, în principal roşiile şi castraveţii, şi salatele de crudităţi, care nu lipsesc aproape de pe nicio masă. În ceea ce priveşte desertul, sunt prezente găluştele dulci, prăjiturile cu frişcă sau cremă de vanilie, clătitele (palacinky), precum şi foile cu cremă de ciocolată (karlovaske oplatky) sau cornuleţele dulci (rohlicky).

بسم الله الرحمن الرحيم

Supă cu usturoi – Cesnakova polevka

Ingrediente:

- 4 căţei de usturoi;
- 75 gr de unt;
- 400 gr de cartofi;
- 1 linguriţă de chimen;
- 2 fire de salvie (opţional);
- 1 ceapă mică;
- 1 lingură rasă de făină;
- sare, piper;
- 1,5 l de apă;
- pătrunjel pentru decor;
- pâine prăjită.

Mod de preparare:

1. Se spală şi se curăţă de coajă cartofii, se taie în cubuleţe şi se fierb în jumătate din cantitatea de apă. Se adaugă sare şi se lasă la fiert, până când sunt semifierţi.
2. Separat, se face un sos: într-o tigaie, se topeşte untul, apoi se adaugă ceapa tăiată şi înăbuşită în prealabil. Se presară făină şi se amestecă, apoi se toarnă şi restul de apă rămasă. Se adaugă cartofii (inclusiv apa în care aceştia au fost fierţi), chimenul şi 2 căţei de usturoi, pisaţi.
3. Se lasă totul la fiert aproximativ 10 minute, apoi, exact când se ia supa de pe foc, se adaugă şi ceilalţi 2 usturoi pisaţi.
4. Se mai lasă totul la fiert pentru scurt timp, după care se condimentează cu sare şi piper. Se adaugă şi şofranul.
5. Se garniseşte supa cu pătrunjel tocat.
6. Se serveşte cu pâine prăjită.

بسم الله الرحمن الرحيم

Gulaş ceh – Huskove asa

Ingrediente:

- 400 de gr de carne de vită, tăiată cuburi;
- 1 ceapă mare, tocată;
- 2 căţei de usturoi, pisaţi;
- 50 de gr de unt;
- 2 ardei graşi, mari;
- 3 cartofi mari, tăiaţi cuburi;
- 1 lingură de boia de ardei dulce;
- 1 lingură de chimen;
- sare, piper.

Mod de preparare:

1. Se topeşte untul, apoi se adaugă cuburile de carne de vită, care se rumenesc bine, pe toate părţile.
2. Se adaugă peste carne ceapa tocată şi usturoiul pisat şi se lasă puţin la prăjit, până când devin rumene. Se adaugă, apoi, şi boia de ardei, amestecându-se continuu.
3. Se adaugă ardeii graşi, tocaţi mărunt, care se lasă la prăjit.
4. Se adaugă aproximativ 5 căni de apă şi roşiile tocate mărunt. Se amestecă bine, se pune sare şi piper după gust şi se lasă la fiert.
5. Se adaugă, apoi, cartofii tăiaţi cubuleţe şi se mai lasă pe foc până când aceştia sunt fierţi.
6. Se serveşte cald.

بسم الله الرحمن الرحيم

Muşchi de vită la cuptor – Svickova

Ingrediente:

- 0,6 kg de muşchi de vită filé;
- 2 cepe;
- ½ ţelină;
- 2 morcovi;
- 2 rădăcini de pătrunjel;
- 0,25 l de bulion;
- 0,25 l de smântână;
- 0,25 pahar de făină;
- 2 linguri de unt;
- sare, piper, frunze de dafin;
- ienibahar după gust.

Mod de preparare:

1. Muşchiul de vită se freacă cu sare şi piper şi se frige uşor, pe ambele părţi.
2. Legumele se taie în cubuleţe şi se frig cu mirodeniile, în acelaşi loc în care a fost prăjită carnea.
3. Se pune carnea într-un vas termorezistent, se garniseşte cu legumele şi se drege cu unt şi mirodenii.
4. Se coace la cuptor timp de 15-20 de minute, la temperatura de 180-190 de grade; la jumătatea perioadei, se întoarce carnea pe partea cealaltă.
5. După 15-20 de minute, se adaugă la carne bulionul şi se mai coace timp de încă 15-20 de minute.
6. După coacere, carnea se taie în felii.
7. Carnea se serveşte, de regulă, cu găluşte.

Găluşte din aluat – Houskove knedliki

Ingrediente:

- 4 ouă;
- 500 gr de făină;
- 7 chifle;
- 2 linguriţe de sare;
- ½ pahar de lapte.

Mod de preparare:

1. Ouăle se amestecă cu sarea şi apoi se adaugă făina, apoi laptele. Totul trebuie amestecat bine, pentru ca aluatul să devină fraged.
2. Chiflele se taie în crutoane şi se adaugă la aluat, amestecând continuu.
3. Se lasă aluatul la dospit, timp de o jumătate de oră.
4. Se formează din aluat un fel de tăiţei mai groşi, care se fierb timp de 15 minute, în apă sărată. Apoi, se întorc şi se mai fierb aproximativ 5-10 minute.
5. După fierbere, se taie în felii.
6. Găluştele se servesc, de regulă, cu friptură.

Cornuleţe cu vanilie – Vanilkove rohlicky

Ingrediente:

- 1 pachet de unt;
- 2 pahare de făină;
- 1 pahar de migdale măcinate;
- 1 pachet de zahăr vanilat;
- zahăr pudră;
- un pic de sare.

Mod de preparare:

1. Se amestecă untul cu zahărul vanilat, până la înglobare.
2. Se adaugă un vârf de cuţit de sare şi se toarnă făina treptat, amestecând continuu, apoi, se adaugă migdalele.
3. Se lasă aluatul timp de jumătate de oră la frigider.
4. După răcire, se formează mici cornuleţe arcuite, care se aşează pe o tavă unsă cu unt în prealabil. Trebuie aşezate în tavă astfel încât să nu se atingă, pentru că vor creşte cât timp sunt în cuptor.
5. Se coc la 200 de grade, timp de 15-20 de minute.
6. Se servesc calde, presărate cu zahăr vanilat.

Dicţionar al termenilor islamici

Allah, unul dintre numele Singurei Divinităţi, Cel care este cu adevărat venerat, Singurul căruia I se cuvine venerarea, Singurul care este Unic în orice sens, Singur în divinitatea Sa. Sheikh Uthaymin afirmă că însuşi numele «Allah» indică toate celelalte Nume perfecte, precum şi măreţele Atribute (ale căror număr nu ne este cunoscut nouă, oamenilor). Ne indică divinitatea Sa, ce cuprinde toate caracteristicile divinităţii, împreună cu negarea opoziţiilor acestora. Atributele Divinităţii sunt atributele perfecţiunii. Numele şi Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala nu au nicio imperfecţiune, sunt perfecte

Allah subhanahu wa ta'ala, Allah - Cel mai Glorios, Preaînaltul

Allahu Akbar, Allah este Cel mai Mare

Alhamdulilleh, mulţumiri lui Allah

Allahu Alam, Allah ştie cel mai bine

Ahl Adh-Dhimma, evreii şi creştinii care trăiesc sub protecţia musulmanilor, într-un stat musulman

Aleihi sallam, Pacea fie asupra lui; această expresie se pronunţă după ce menţionăm numele oricărui Profet (în afară de Profetul Mohammed, când spunem „Salla Allahu aleihi wa sallam") sau al vreunui Înger: Jibril (Gabriel), Mikail (Mihail), etc.

As salam aleykum wa rahmatullahi wa barakatuh, Pacea, mila şi binecuvântarea lui Allah să fie asupra ta (şi a tuturor celor prezenţi)

Antropomorfism, concepţie care atribuie divinităţilor sau lucrurilor şi fenomenelor naturii forme, însuşiri şi sentimente umane

Audhu billeh, caut adăpost la Allah

Bid'a, inovaţie în Islam

Bismilleh Ar-Rahman, Ar-Rahim, În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Dua, suplicaţie, Rugăciune personală, adresată lui Allah subhanahu wa ta'ala

Djinni, creaturi ale lui Allah subhanahu wa ta'ala, făcute din foc, înainte de crearea oamenilor

Fard, plural **Fara'id,** îndatorire religioasă obligatorie, obligaţie, obligatoriu

Fard kifaya, o obligaţie pentru Umma, pe care, atunci când musulmanul este singur, nu e necesar să o îndeplinească, atât timp cât ea este îndeplinită de un număr mai mare de oameni

Hadith, plural **ahadith,** literal înseamnă relatare, spuse, discurs; reprezintă ceea ce a spus Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam şi modalitatea în care el s-a comportat în anumite situaţii

Haram, interzis, antonimul cuvântului Halal

Hurii, fecioare deosebit de frumoase, promise de Allah subhanahu wa ta'ala credincioşilor, în Paradis

InshaAllah, numai dacă Allah voieşte

Ihram, două bucăţi de material: una dintre acestea se înfăşoară în jurul brâului, iar cu cealaltă se acoperă umărul drept, fără a se acoperi umărul stâng şi capul (este numai pentru bărbaţi)

Jazakom Allahu Khairan, cea mai bună şi cea mai frumoasă expresie, atunci când un musulman mulţumeşte altor musulmani, însemnând „Fie ca Allah să vă răsplătească cu mult bine!”

Qadr, predestinare, destin

Mahram, bărbat cu care o femeie nu se poate căsători, datorită gradului de rudenie (frate, tată, unchi, etc); de asemenea, soţul unei femei este Mahram pentru ea

Mahr, sumă de bani sau bunuri, acordate soţiei de către soţ, ca o zestre non-returnabilă, în contractul de căsătorie. Ea le poate folosi după cum doreşte

Mumin, plural **Muminin**, toţi cei care cred în Unicitatea lui Allah subhanahu wa ta’ala, în trimişii Săi, în Îngerii Săi, în Cărţile Sale, în Ziua de Apoi, în Destin, se numesc musulmani. Cei care, pe lângă toate acestea, şi aplică ceea ce este scris în Coran şi în Sunnah Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, se numesc muminin

Musnad, provine din cuvântul isnad, ce înseamnă lanţul relatatorilor

Radhi Allahu anha/u, fie ca Allah să fie mulţumit de ea/el

Radhi Allahu anhum/anhunna, fie ca Allah să fie mulţumit de ei/ele

Sadaqa, caritate

Salafi, cel care îi urmează pe predecesorii pioşi

Sahih, autentic (şirul celor mai veridici relatatori), corect

Sheikh, bătrân respectabil, savant

Sharia, Legea cu privire la comunitatea islamică

Shirk, a face parteneri lui Allah subhanahu wa ta'ala

Takbir, plural **Takbiraat,** a se rosti «Allahu Akbar» [Allah este Cel mai Mare]

Salla Allahu aleihi wa sallam, Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa; expresie folosită numai la pronunţarea numelui Profetului Mohammed

Umma, o comunitate, un popor. Este folosit cu referire la comunitatea de musulmani din întreaga lume, deoarece aceştia sunt fraţi şi surori în Islam

Wa aleykum salam wa rahmatullahi wa barakatuh, Pacea, mila şi binecuvântarea lui Allah să fie şi asupra ta (şi a tuturor celor prezenţi)

Reguli transliterare

ا scris (în funcţie de semn) - e - cu fetha, - i - cu kesra, - u - cu damma, iar atunci când este folosit ca vocală prelungită, scris - aa

ب scris - b - normal

ت scris - t - normal

ث scris - th - normal, subliniat

ج (cu sukun) scris - j - normal

ج (cu kesra) scris - gi

ج (cu fetha) scris - ge

ج (cu damma) scris - giu

ح scris - **h** - gros (bold)

خ scris - kh - normal, subliniat

د scris - d - normal

ذ scris - dh - normal, subliniat

ر scris - r - normal

ز scris - z - normal

س scris - s - normal

ش scris - ş - normal

ص scris - **s** - gros (bold)

ض scris - **d** - gros (bold)

ط scris - **t** - gros (bold)

ظ scris - **dh** - gros (bold), subliniat

ع (cu sukun) scris - **ʻa** - gros (bold)

ع (cu kesra) scris - **ʻai** - gros (bold)

ع (cu fetha) scris - **ʻaa** - gros (bold)

ع (cu damma) scris - **ʻau** - gros (bold)

غ scris - gh - normal, subliniat

ف scris - f - normal

ق scris - **q** - gros (bold)

ك scris - k - normal

ل scris - l - normal

م scris - m - normal

ن scris - n - normal

ه ھ ہ scris - h - normal

ۀ la sfârşitul cuvântului, scris - h - normal

و vocală prelungită, scris - uu sau w - normal

ي vocală prelungită, scris - y sau ii - normal, şi dacă are şedde se scrie **yy**

ء scris - ʻ - apostrof simplu - oprire bruscă

(**Atenţie! –** Litera «**e**», care apare în transliterare, este un **„e" "DESCHIS"** - aproape de litera a, iar regulile de transliterare sunt **numai** pentru versetele din Coran; a nu se confunda această transliterare a literelor arabe în limba română, cu transliterarea în limba engleză)

Surat Al-Kahf

(Meccană [69]; 110 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Spune: „Adevărul vine de la Domnul vostru!
Cine voieşte să creadă şi cine voieşte
să nu creadă!” Noi am pregătit pentru
nelegiuiţi un foc ale cărui [flăcări] îi înconjoară
din toate părţile, iar atunci când vor cere
ei ajutor, li se va veni lor în ajutor cu o apă
ca fierul topit, ce le va frige feţele.
Cumplită băutură şi cumplit sălaş!

Jazakom Allahu Khairan

ANNISAA
Frumusețe & Valoare